മണിപ്രവാളം: പ്രസ്ഥാനകല്പനയുടെ യുക്തി

ഡോ.ദിലീപ്കുമാർ കെ. വി

മുൻമൊഴി

മലയാളസാഹിത്യത്തെ പ്രസ്ഥാനങ്ങളായി തിരിച്ച് ചർച്ചചെയ്യുന്നരീതിയാണ് സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിലും ഗവേഷണപഠനങ്ങളിലും കണ്ടുവരുന്നത്. വരമൊഴിസാഹിത്യത്തിൽ പാട്ട്, മണിപ്രവാളം, ഗാഥ, കിളിപ്പാട്ട്, ആട്ടക്കഥ, തുള്ളൽ എന്നിങ്ങനെ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ വകതിരിയുന്നു. വാമൊഴിയിലുമുണ്ട് പ്രസ്ഥാനഭേദങ്ങൾ- വീരകഥാഗാനങ്ങൾ (വടക്കൻപാട്ട്, തെക്കൻപാട്ട്, ഇടനാടൻപാട്ട്), ആരാധനപ്പാട്ടുകൾ, ആഘോഷപ്പാട്ടുകൾ, തൊഴിൽപ്പാട്ടുകൾ, വെറും പാട്ടുകൾ തുടങ്ങിയ തിരിവുകൾ ശ്രദ്ധിക്കുക. കഥകളും കടംകഥകളും പഴഞ്ചൊല്ലുകളും മറ്റു നാട്ടറിവുകളും വേറേയും[1].

ഈ വകതിരിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനം, അവയിൽ പൊതുവായി കാണുന്ന ചില പ്രത്യേകകളാണ്. ഇവയെ പ്രസ്ഥാനമുദ്രകളെന്നു വിളിക്കാം. സ്വരൂപം, കഥാഘടകങ്ങൾ, കഥനതന്ത്രങ്ങൾ, വൃത്തസ്വീകാരം, പ്രമേയം എന്നിവയിലെല്ലാം ഇക്കൃതികൾ ഏറക്കുറെ ഏകസ്വഭാവം പുലർത്തുന്നുണ്ട്. പ്രസ്ഥാനങ്ങളാക്കിയവയിൽ ഗാഥ, കിളിപ്പാട്ട്, ആട്ടക്കഥ, തുള്ളൽക്കൃതികൾ തുടങ്ങിയവയ്ക്കെല്ലാം ഈ നിബന്ധന യോജിക്കുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ അംശങ്ങളിൽ ഒരു പൊരുത്തവുമില്ലാത്തവയേയും കൂട്ടിപ്പിടിച്ച് പ്രസ്ഥാനമാക്കുന്ന വിമർശനപദ്ധതിയും മലയാളത്തിലുണ്ട്. മണിപ്രവാളത്തെ പ്രസ്ഥാനമാക്കിയത് ഈ പദ്ധതിയാണ്. അക്കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ട രചനകൾക്കെല്ലാം സമാനസ്വഭാവമാണെന്ന തെറ്റിദ്ധാരണ പരത്താനേ ഇതു സഹായിച്ചിട്ടുള്ളൂ. പദ്യരത്നത്തിന്റെ ആമുഖത്തിൽ,

മണിപ്രവാളവിദ്യേയം

പാഠകേഷ്വവതിഷ്ഠതേ

ലംബശിപ്രിപരീവാരാ

മഹിളാളി മഹാസ്പദാ

എന്ന ശ്ലോകത്തെ മുൻനിർത്തി, പി. കെ. നാരായണപിള്ള(2009: 39), മണിപ്രവാളത്തെ സ്ത്രീവർണ്ണനാസാഹിത്യമാക്കി. അതിൽപിന്നീടിങ്ങോട്ട് പഠിതാക്കൾ മണിപ്രവാളരചനകളെല്ലാം ഒരേ തരത്തിൽപെട്ടവയെന്നാണ് പരിഗണിച്ചുപോരുന്നത്.

സാഹിത്യത്തിന്റെ സ്ഥാപനവൽക്കരണം.

കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തോടെയാണ് മലയാളസാഹിത്യം പാഠ്യപദ്ധതിയിലേക്കു കയറിവരുന്നത്. ആദ്യകാലഭാഷാസാഹിത്യപ്രവർത്തകന്മാർ മലയാളപഠനത്തെ ഗൗരവമായി കാണാൻ തുടങ്ങുന്നത് ഇതോടെയാണ്. പരീക്ഷകന്മാർ സംസ്കൃതം വിദ്യാർത്ഥികളോടു ചോദിക്കുന്നതിനേക്കാൾ തുലോം കഠിനമായ ചോദ്യങ്ങൾ മലയാളം വിദ്യാർത്ഥികളോടു ചോദിക്കാൻ തുടങ്ങിയതാണു ഭാഷാഭൂഷണത്തിന്റെ രചനയിലേക്ക് എ. ആർ തമ്പുരാനെ നയിച്ചത് എന്നാണ് കൃതിയുടെ മുഖവുരയിൽ അദ്ദേഹം പറയുന്നത്(1999: 9). അതായത് 1902-ൽ ഭാഷാഭൂഷണം വരുന്നതിനും മുൻപേ സാഹിത്യം ക്ലാസ്സുറികളിലെ നിത്യസാന്നിദ്ധ്യമായി മാറിയിരുന്നു എന്നർത്ഥം.

പതിമൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടുമുതൽ പതിനാറ്-പതിനേഴ് നൂറ്റാണ്ടുകൾവരെയുള്ള കൃതികളെ മാത്രമേ ഈ ചർച്ചയിൽ തൽക്കാലം പരിഗണിക്കുന്നുള്ളൂ എന്നു മുൻകൂർ പറയട്ടെ. ഇതഃപര്യന്തമുള്ള സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിലും ഒട്ടേറെ പഠനങ്ങളിലും മണിപ്രവാളകൃതികളായി എണ്ണിപ്പോന്ന രചനകളെ നോക്കുക. മൂന്നു പ്രാചീനചമ്പുക്കൾ; ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം, കോകസന്ദേശം എന്നീ സന്ദേശകാവ്യങ്ങൾ; ചെറിയച്ചി, മല്ലീനിലാവ് മട്ടിലുള്ള ഏതാനും ചെറുകൃതികൾ; മഹാകാവ്യസ്വഭാവമുള്ള ചന്ദ്രോൽസവം; നഗരസ്തുതിയായ അനന്തപുരവർണ്ണനം; രാജ-ദേവതാ-സ്ത്രീകീർത്തനങ്ങളായ ഒട്ടധികം മുക്തകങ്ങൾ; ആലത്തൂർമണിപ്രവാളം, താമരനെല്ലൂർഭാഷപോലുള്ള വൈദ്യ-ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ; ഏതാണ്ടിത്രയുമായാൽ ഒന്നാംഘട്ടത്തിലെ മണിപ്രവാളകൃതികളായി. മിക്ക പഠനങ്ങളിലും ഒരു കൃതിയെന്നു വ്യവഹരിക്കാനാവാത്ത വൈശികതന്ത്രശ്ലോകങ്ങളേയും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പെടുത്തിക്കാണുന്നു. ഇവയെ സാമാന്യമായി പ്രാചീനമണിപ്രവാളകൃതികളെന്നു വ്യവഹരിച്ചുപോരുന്നു.

ഇനി അടുത്ത ഘട്ടത്തിലെ മണിപ്രവാളകൃതികളെടുക്കാം. ഏതാണ്ടു പതിനഞ്ചാംനൂറ്റാണ്ടടുപ്പിച്ചുണ്ടായവ എന്നു സാമാന്യമായി പറയാവുന്ന കൃതികളെയാണ്

ലക്ഷ്യമിടുന്നത്. കാലഗണന നൂറുശതമാനം കൃത്യമാണെന്ന ധാരണ ഇവിടെയില്ലെന്നു മുന്‍കൂമര്‍ പറയട്ടെ: ഭാഷാരാമായണം-ഭാഷാനൈഷധം ചമ്പുക്കള്‍പോലുള്ള ഇതിഹാസപുനരാഖ്യാനങ്ങൾ; ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം, രുഗ്മിണീസ്വയംവരം, പ്രഹ്ളാദചരിതം, കംസവധം, ദക്ഷയാഗം, കാമദഹനം, ഉമാതപസ്സ്, ത്രിപുരദഹനം ചമ്പുക്കൾ പോലുള്ള പുരാണകഥാഖ്യാനങ്ങൾ; കാലദീപകം-മുഹൂര്‍ത്തമപദവി തുടങ്ങിയ ജ്യോതിഷഗ്രന്ഥങ്ങൾ കണക്കുസാരം പോലുള്ള ഗണിതശാസ്ത്രരചനകൾ; ചെല്ലൂര്‍പ്പിരാന്‍സ്തുതി, ചെറുകുന്നത്തമ്മസ്തുതി തുടങ്ങിയ പ്രാദേശികദേവതാസ്തുതികൾ, ആട്ടപ്രകാരങ്ങളിലും മറ്റും കണ്ടുവരുന്ന മുക്തകങ്ങൾ; നാട്യസംഗ്രഹം; രാജരത്നാവലീയംചമ്പു, കൊടിയവിരഹംചമ്പു തുടങ്ങിയ ശൃംഗാരകഥാകഥനങ്ങൾ; ബ്രാഹ്മണിപ്പാട്ടുകളിലെ ഗദ്യങ്ങൾ; ഭാഷാകര്‍ണ്ണാമൃതം കാവ്യം; ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യകഥനങ്ങളായ തെങ്കൈലനാഥോദയം, ഭാഷാനാരായണീയം, ചെല്ലൂര്‍നാനഥോദയം ചമ്പുക്കൾ തുടങ്ങിയവയെ ഈ വകുപ്പിൽ പെടുത്താം.

ഇതുവരേയും സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ ആവശ്യമായ പരിഗണന ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒട്ടനവധി രചനകൾ വേറേയുമുണ്ട്. കേരളത്തിലെ ഹസ്തലിഖിതഗ്രന്ഥാലയങ്ങളിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന ഇക്കൃതികളിൽ ഏറെയും വൈദ്യം, ജ്യോതിഷം, തന്ത്രം, മന്ത്രം, വാസ്തുവിദ്യ തുടങ്ങിയ മേഖലകളിലുള്ളവയാണ്. ജ്യാതിഷവും ഏതാനും ക്രിയാ-പ്രായശ്ചിത്തഗ്രന്ഥങ്ങളും കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ചര്‍ച്ചയ്ക്കെടുക്കുന്നുണ്ട്. ജ്വരചികിത്സിതം മണിപ്രവാളം, മുഹൂര്‍ത്തസദര്‍ശ നം ഭാഷാവ്യാഖ്യാനം, കാലദീപകം മണിപ്രവാളം, ആശൗചം ഭാഷ, യോഗാമൃതം മണിപ്രവാളം തുടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഈ താവഴിക്കാരാണെന്നറിയണം2. ഈ മണ്ഡലങ്ങളിലുണ്ടായ സവിശേഷവും സൂക്ഷ്മവുമായ ജ്ഞാനാര്‍ജ്ജനത്തിന്റെപ (ുലെരശമഹശ്വമശേി) സൂചനകള്‍കൂടി ഇവയിൽ അടയാളപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നുണ്ട്. ഇതൊന്നും കാണാത്തവര്‍ക്ക്ു മണിപ്രവാളം ശുദ്ധസാഹിത്യം മാത്രമായി.

ഒന്നു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുക. ഒറ്റ നോട്ടത്തിൽ കാണുന്ന ഭാഷാപരമായ ചില സവിശേഷതകളെമാത്രം മുന്നികര്‍ത്തിയാണു മേല്പ്പറഞ്ഞ കൃതികളെ മൊത്തത്തിൽ മണിപ്രവാളമെന്ന വകുപ്പിലാക്കിയത് എന്നു മനസ്സിലാകും. മറ്റൊരു പ്രസ്ഥാനവും ഘടനയിലോ പ്രമേയത്തിലോ ആഖ്യാനത്തിലോ ഇത്രയും വൈവിധ്യമാര്‍ന്ന ഒരു വ്യവഹാരമണ്ഡലത്തെ ഉള്‍ക്കൊള്ളുന്നില്ല - അതായത് കിളിപ്പാട്ടിൽ സന്ദേശകാവ്യങ്ങളോ ആട്ടക്കഥയോ ഉണ്ടാവില്ല, തുള്ളലിൽ കിളിപ്പാട്ടോ ചമ്പുക്കളോ കാണില്ല. എന്നാൽ

മണിപ്രവാളമാകട്ടെ, സാഹിത്യലോകത്തെ അവിയലായിക്കിടക്കുകയാണ്. ഇരിക്കട്ടെ, മലയാളിയുടെ പ്രിയപ്പെട്ട കറികളിലൊന്നാണല്ലോ, അവിയൽ.

വാസ്തവത്തിൽ പ്രാചീനചമ്പുക്കളേയും3 സന്ദേശകാവ്യങ്ങളേയും, സ്തോത്രകാവ്യങ്ങളേയും മുക്തകങ്ങളേയും ഒക്കെ വെവ്വേറെ കാവ്യരൂപങ്ങളായിത്തന്നെവേണം കാണാൻ. കാരണം, അവയോരോന്നും തനിത്തനിയായി നില്ക്കാന്പോന്നവ കാവ്യസ്വത്വമുള്ളവയാണ് ; വ്യത്യസ്തങ്ങളായ കാവ്യധര്മാങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നവയുമാണ്. എന്നിട്ടും ഇവയെ ഒരേ നുകത്തിൽ കെട്ടിപഴയ പണ്ഡിതന്മാർ. എന്തേ ഇങ്ങനെ? ഇതറിയാൻ ഇരുപതാം ശതകത്തിന്റെത ആദ്യപകുതിയിൽ നടന്ന മണിപ്രവാളപഠനങ്ങളുടെ ദിശയും സ്വഭാവവുമറിയണം. അതൊന്നു നോക്കാം.

പഴയകൃതി, പുതിയ പൊരുൾ

കൊടുങ്ങല്ലൂര്ക്കുട്ടായ്മയിലെ കവികളുടെ സാഹിത്യസൃഷ്ടികളുടേയും അവയെപ്പറ്റിയുള്ള ചര്ച്ചകളുടേയും വെളിച്ചത്തിൽ മണിപ്രവാളം സാഹിത്യത്തിന്റെറ മുഖ്യധാരയിൽ നില്ക്കുന്ന കാലമാണിത്. ഒറ്റശ്ലോകങ്ങൾ, കവിതക്കത്തുകൾ, അഷ്ടകങ്ങൾ ദശകങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രൗഢരചനാരൂപങ്ങൾ വാമൊഴിയായും വരമൊഴിയായും പ്രചരിക്കുന്നകാലം. കവിതയിൽ ആധുനികത തെഴുത്തുവരുന്നേയുള്ളൂ. ഇക്കാലത്താണ് ലീലാതിലകവും ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശവുമടക്കമുള്ള കൃതികളിൽ പലതും അച്ചടിമഷി പുരളുന്നത്. മലയാളസാഹിത്യചരിത്രത്തിന്ന് ചെറുശ്ശേരിക്കാലത്തേക്കാൾ പഴക്കമുണ്ടെന്നു പ്രഖ്യാപിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു പ്രാചീനമണിപ്രവാളസാഹിത്യത്തിന്റെര ഈ വരവ്.

1903-ൽ ടി.കെ കൃഷ്ണമേനോനാണ് ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം സാഹിത്യകുതുകികളുടെ ശ്രദ്ധയിലേക്ക കൊണ്ടുവന്നത്. കോഴിക്കോട് സാമൂതിരിക്കോവിലകത്തുനിന്ന് കിട്ടിയ ഈ കൃതി 1906-ൽ (1081)ചിങ്ങം മുതൽ മിഥുനംവരെ 11 ലക്കങ്ങളിലായി കുഞ്ഞിക്കുട്ടന്ത്മ്പുരാൻ രസികരഞ്ജിനിയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ആദ്യത്തെ 17 ശ്ലോകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുകൊണ്ട് പത്രാധിപർ എഴുതിയ ആമുഖം, (പു.4, ല.1,) കൃതിയുടെ അര്ത്ഥയപുഷ്ടി രചനാഭംഗി എന്നിവയിലാണ് ഊന്നുന്നത്. കൃതി, രരഞ്ജിനീമുഖേന ഖണ്ഡംഖണ്ഡമായി ഭാഷാഭിമാനികളുടെ ദൃഷ്ടിയില്പ്പെ ടുത്തിയതിന്റെമശേഷം അവരുടെ സഹായത്താൽ

അര്ത്ഥമദേശവിവരണങ്ങൾ അടങ്ങിയ ടിപ്പണിയോടുകൂടി പുസ്തകരൂപേണ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി പൊതുജനങ്ങള്ക്കുദ സുലഭവും സുഖവേദ്യവും ആക്കിത്തീര്ക്കകണമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ മോഹം എന്നു കുറിപ്പ് അവസാനിക്കുന്നു. അന്നുതൊട്ടേ ഗവേഷകർ ഈ കൃതിയെ പിന്തുടര്ന്നിരുന്നു. എങ്കിലും കാര്യമാത്രപ്രസക്തമായ ചര്ച്ച്കള്ക്ക്യ തുടക്കംകുറിച്ചത് ഭാഷാപോഷിണിയുടെ 1915 ഏപ്രിൽ ലക്കത്തിൽ അനന്തരാമയ്യശാസ്ത്രികൾ എഴുതിയ ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം എന്ന ലേഖനമാണ്. കൃത്യം ഒരുവര്ഷം കഴിഞ്ഞ് ഭാഷാപോഷിണിയില്ത്തന്നെ (1916, ഏപ്രിൽ-മെയ്) ഉള്ളൂർ ശാസ്ത്രികളുടെ വാദങ്ങളെ ഖണ്ഡിച്ചുകൊണ്ട് വളരെ വലിയ ഒരു ലേഖനമെഴുതുകയുണ്ടായി. ഈ ലേഖനമാണ് പിന്നീട് ചെറിയ മാറ്റങ്ങളോടെ കേരളസാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശചര്ച്ചയിൽ ഉല്പ്പെടുത്തിയത്. ഉള്ളൂരിന്റെ ലേഖനത്തെത്തുടര്ന്ന് മംഗളോദയം പരിഷൽ ത്രൈമാസികം, സദ്ഗുരു, സാരബോധിനി, കൈരളി, കേരളകൗമുദി തുടങ്ങിയ മാസികകളിലും വാരികകളിലും ചര്ച്ചകളുണ്ടായി.

പുതിയ കണ്ടെത്തലുകളെപ്പററി അത്യാവേശമായിരുന്ന അന്നത്തെ പഠിതാക്കള്ക്ക്ള. 1917-ൽ മംഗളോദയത്തിൽ വന്ന(പു. 9, ല. 12; 1092, മീനം) ലീലാതിലകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ലേഖനം നോക്കുക. കൃതി കണ്ടുകിട്ടിയതോടെ, അവ്യാകൃതമായിക്കിടക്കുകയായിരുന്ന മലയാളത്തിനൊരു വ്യാകരണമുണ്ടാക്കാൻ ഒരു വിദേശപണ്ഡിതൻ വേണ്ടിവന്നു എന്ന അപഖ്യാതി നീങ്ങിയെന്ന് ലേഖകൻ അഭിമാനംകൊള്ളുന്നു. ലേഖനം ആരുടേതാണെന്നു വ്യക്തമല്ല. 1943-ൽ, കുട്ടമശ്ശേരി നാരായണപ്പിഷാരടി പരിഷല്ത്രൈമാസികത്തിൽ (പു. 11, ല.1, 1118 തുലാം.) കോകസന്ദേശത്തെ കേരളീയര്ക്കുണ പരിചയപ്പെടുത്തിയത് ഇങ്ങനെയാണ്: കൈരളിയുടെ കമനീയമായ മറ്റൊരു കണ്ഠാഭരണംകൂടി ഇതാ നമുക്കു ലബ്ധമായിരിക്കുന്നു. അതു മറ്റൊന്നുമല്ല; ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശംപോലെ പുരാതനവും മനോഹരവുമായ മറ്റൊരു സന്ദേശകാവ്യം!(പു. 53). ഏറക്കുറെ ഈ മട്ടിലായിരുന്നു പ്രാചീനമണിപ്രവാളകൃതികളോട് ആദ്യഘട്ടത്തിൽ അന്നത്തെ ബുദ്ധിജീവിസമൂഹം പ്രതികരിച്ചത്. ഇക്കൃതികൾ പലതും പിന്നീടു നിശിതവിമര്ശ നങ്ങള്ക്കുജ വിധേയമായതു മറ്റൊരു കഥ.

പേരും വരവും

ഭാഷയുടേയും സാഹിത്യത്തിന്റേയും ചരിത്രം കണ്ടെത്താനുള്ള വ്യഗ്രതയിൽ , കയ്യിൽ കിട്ടിയ ഗ്രന്ഥക്കെട്ടുകൾ കാര്യമായ വിശകലനങ്ങള്ക്കു വിധേയമാക്കാതെ

പുറത്തിറക്കുകയാണ പ്രസാധകർ ചെയ്തുപോന്നത്. മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ പഴമ തേടിപ്പിടിക്കാനുള്ള അത്യാവേശമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമായിരുന്നില്ല ഇതിന്നു പിന്നിൽ. എങ്കിലും ഫലം അത്ര ശുഭോദർക്കമായിരുന്നില്ല. താല്ക്കാലികമായോ അശ്രദ്ധയോടേയോ കൃതികള്ക്കും കൊടുത്ത പേരുകൾ എക്കാലത്തേയും പേരുകളായി സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നേടുന്ന കാഴ്ചയാണ പിന്നെ കണ്ടത്. എന്നാൽ മറ്റു സാധ്യതകൾ ആരുംതന്നെ ചികഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നല്ല. പില്ക്കാലത്ത് വടക്കുംകൂർ നടത്തിയ നിരീക്ഷണം ശ്രദ്ധിക്കുക:

രസികരഞ്ജിനി പ്രവര്ത്തലകന്മാർ ആദ്യം ഗ്രന്ഥം ശ്രദ്ധിച്ചുനോക്കാതെ കൊടുത്തതാകണം ഇന്നത്തെ പേർ. അതു പ്രചരിച്ചു മാറ്റുവാൻ കഴിയാത്തവിധം ആയി. മുണ്ടക്കൽ സന്ദേശമെന്ന പേരും അബദ്ധം തന്നെ. നായികയുടെ വീട്ടുപേർ സന്ദേശത്തിനു കൽപിക്കുക പതിവില്ല. അങ്ങിനെയാണെങ്കിലും ഇനി, പഴക്കമേറിയ ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശമെന്ന പേർ മാറ്റി തല്സ്ഥാരനത്തു മറ്റൊന്നു സ്വീകരിക്കുന്നതു സര്വ്വഥാ അസംഗതമാകും (വടക്കുംകൂർ.1967:134.)

ഇതാണ് ആ പേരിന്റെ വഴി!. രസികരഞ്ജിനിക്കാര്ക്കു പറ്റിയ അബദ്ധം പില്ക്കാ്ലത്തു മണിപ്രവാളകൃതികളെപ്പറ്റിയുള്ള പഠനങ്ങളുടെ ദിശാബോധത്തെത്തന്നെ ബാധിച്ചുകളഞ്ഞു. സ്ത്രീയുടെ പേരു കൊടുത്താൽ കൃതി അശ്ലീലമാകും എന്നിടത്തോളമെത്തി പിന്നീടുണ്ടായ നിരൂപണങ്ങൾ. മണിപ്രവാളകൃതികളിൽ പറയുന്ന സ്ത്രീകളെല്ലാം കെട്ട വര്ഗ്ഗത്തിൽ പെട്ടവരാണെന്നായിരുന്നു ആ പഠനങ്ങളിലെ പൊതുധാരണ. ഇങ്ങനെ ധരിക്കുന്നതിന്നുമുന്പ്, ഈ പേരുകളെങ്ങനെ വന്നു എന്ന് ഒന്നന്വേഷിക്കാനുള്ള ആര്ജ്ജവംപോലും ഗവേഷകര്ക്കി്ല്ലാതെപോയി എന്നതാണ കഷ്ടം.

അച്ചീചമ്പുക്കളെന്നു കുറ്റപ്പേർ ചാര്ത്തിക്കിട്ടിയ മൂന്നു കൃതികളില്ലേ ആരാണവയുടെ നാമകരണം നടത്തിയത്? അവയിൽ രണ്ടെണ്ണത്തിന്റെട കാര്യം നോക്കാം. 1941-ൽ പുറത്തിയങ്ങിയ ഭാഷാചമ്പുക്കൾ എന്ന പ്രബന്ധസമാഹാരം കാണുക:

1. ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ള ഭാഷാചമ്പുക്കളിൽ പ്രാക്തനതമമാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നീട്ടുള്ളത് തല്ക്കാകലം ഞാൻ ഉണ്ണിയച്ചീചരിതം എന്നു നാമകരണം ചെയ്യുന്ന ഒരു കാവ്യമാണ്- (പു. 33).

2. ഇനി ക്രി. പി. പതിന്നാലാം ശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ വിരചിതവും തല്ക്കാലം നമുക്ക് ഉണ്ണിയാടീചരിതം എന്ന നാമകരണം ചെയ്യാവുന്നതുമായ മറ്റൊരു മണിപ്രവാളചമ്പുവിനെപ്പററി പ്രസ്താവിക്കാം-(പു. 37).

ഉണ്ണിയച്ചീചരിതം, ഉണ്ണിച്ചിയാടീചരിതം എന്നീ പേരുകൾ അവയുടെ രചയിതാക്കളല്ല, ഉള്ളൂരാണ് നല്കിടയത് എന്ന വ്യക്തമായല്ലോ. പേരില്ലാത്ത ഒരു കൃതിയെ പഠനങ്ങളിൽ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നതും അതിനെ തുടരെ പരാമര്ശിമക്കുന്നതും വിഷമമാണ്. അതുകൊണ്ട് താളിയോലകൾ കണ്ടെത്തി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന സമയത്ത് താല്ക്കാലികമായി കൊടുത്ത പേരുകൾ മാത്രമാണിവ. നാമകരണത്തിന്നുമുന്പ്ോ കുട്ടികളെ അപ്പു, അമ്മു എന്നൊക്ക ചെല്ലപ്പേർ വിളിക്കുന്നതുപോലെ. ഉള്ളൂർ ഇത്ര വ്യക്തമായി പറഞ്ഞിട്ടും ഇക്കാര്യം മിക്ക ഗവേഷകര്ക്കും മനസ്സിലായിട്ടില്ല. എന്നിട്ടും പില്ക്കാ്ലത്ത് അച്ചീചരിതങ്ങൾ എന്നത് ശകാരപ്പേരായി മാറുകയായിരുന്നു.

മധ്യകാലഘട്ടത്തിലെ അച്ചിമാർ സദാചാരശീലമുള്ളവരല്ല എന്ന് ആധുനികഗവേഷകർ കണ്ടുപിടിച്ചു. അതുകൊണ്ട് അവരെ പുകഴ്ത്തുന്ന കാവ്യങ്ങളും സദാചാരത്തിന്റെ് പരിധിക്കു പുറത്തായി; അശ്ലീലസാഹിത്യമായി. അവയെ കൈകാര്യം ചെയ്യൽ മണിപ്രവാളപഠനത്തിന്റെി ഏകലക്ഷ്യവുമായി. പുരോഗമനവിമര്ശികനാകണമെങ്കിൽ ജന്മിത്തത്തെ വിമര്ശിനക്കണമെന്നതായിരുന്നല്ലോ ഒരുകാലത്തെ നില. കൂട്ടത്തിൽ മണിപ്രവാളകാവ്യങ്ങള്ക്കെൈതിരെ സദാചാരനിയമപ്രകാരം കേസെടുക്കുകകൂടി ചെയ്താൽ ഒന്നാന്തരം ഗവേഷകനാവും. ഈ വകുപ്പില്പ്പെയട്ട മണിപ്രവാളഗവേഷണത്തിന്റെ മുഖമുദ്രകളായ ചില നിരീക്ഷണങ്ങളെ ഒന്നു പരിചയപ്പെടാം:

അമേരിക്കയിൽ ഇന്ന് (1960-70 കളിൽ)ലൈംഗികസാഹിത്യത്തിനു സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രോല്സായഹനവും 13-മുതൽ 15-വരെ ശതകങ്ങളിൽ വൈശികതന്ത്രംപോലുള്ള കൃതികള്ക്ക് കേരളത്തിൽ ലഭിച്ച പ്രചാരവും ഒരേ പരിതസ്ഥിതിയിലാണ് വീക്ഷിക്കേണ്ടത്. സമുദായത്തിലെ ഉയര്ന്ന വര്ഗ്ഗവത്തിന്റെി സാന്മാര്ഗിഷകജീവിതം അധഃപതിച്ച ഒരു കാലഘട്ടത്തെയാണ് ഉണ്ണുനീലിയും കൗണോത്തരയും മാരലേഖാമലര്ബാടണകേളിയും ലീലാതിലകത്തിൽ ഉദ്ധൃതങ്ങളായ ഒട്ടുവളരെ പദ്യങ്ങളും പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നത്. മുറ്റിത്തഴച്ച കാമവികാരത്തിന്റെ ആവര്ത്തളനസ്വഭാവമുള്ള നഗ്നാവിഷ്കാരങ്ങൾ - ഇതത്രേ ഈ കാവ്യങ്ങൾ. മണിപ്രവാളകവിത ക്ഷേത്രോപജീവികളായ ഉപരിവരിവര്ഗ്ഗ്ത്തിന്റെള കവിതയാണ്. ഇവ ശൃംഗാരകവിതകളാണ്; നായികാവര്ണ്ണനാപരങ്ങളാണ്.

ഭക്തിപ്രസ്ഥാനത്തെ ഉന്മൂലനംചെയ്യുന്നതിന് ഉച്ചസ്ഥായിയിൽ പാടിയ പൂരപ്പാട്ടാണോ ഇവയെന്ന്, മണിപ്രവാളത്തിന്റെന തൃതീയപുരുഷാര്ത്ഥിക്കുത്തുനിറഞ്ഞ ഉള്ളടക്കം കണ്ട് ആരും സംശയിച്ചുപോകും. സംസ്കൃതഭാഷാഭിജ്ഞരും സംസ്കൃതസാഹിത്യാസ്വാദനത്തിലൂടെ ഉത്തമസാഹിത്യസംസ്കാരം ആര്ജ്ജിച്ചവരുമായ കവികളുടെ പ്രതിഭാദുരുപയോഗമെന്ന് മണിപ്രവാളത്തെക്കുറിച്ചു പറയാം. ഇവയെ നമ്പൂതിരി-ജന്മിവര്ഗ്ഗയക്കാരുടെ ചില നേരമ്പോക്കുകളായി കാണണം. സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ജീവിതവുമായി അല്പമെങ്കിലും ബന്ധപ്പെടാൻ ഈ കവികൾ തയ്യാറായില്ല....ഈ ജീര്ണ്ണംസംസ്കാരത്തില്നിരന്ന മലയാളസാഹിത്യത്തെ കുറച്ചെങ്കിലും മോചിപ്പിച്ചത് മദ്ധ്യകാലചമ്പുക്കളാണ്-4

ഇതിലെ രണ്ടു വാദങ്ങളെ-ആദ്യത്തേയും അവസാനത്തേയും-പ്പറ്റി ഒന്നു പറയാതെവയ്യ. ഭൗതികസാഹചര്യങ്ങള്ക്കനുസരിച്ചേ ഏതു സമൂഹത്തിലും സാംസ്കാരികരൂപങ്ങളും പ്രവണതകളും ഉരുത്തിരിയൂ. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനുശേഷമുള്ള അമേരിക്കയിലേയും മധ്യകാലങ്ങളിലെ കേരളത്തിലേയും ഭൗതികസാഹചര്യങ്ങൾ ഒരുപോലെയായിരുന്നുവെന്നു കരുതാൻ അതിലളിതബുദ്ധികളായ നിരൂപകര്ക്കേ് കഴിയൂ. സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ജീവിതവുമായി മണിപ്രവാളകവികള്ക്കുുണ്ടായിരുന്ന ബന്ധമറിയണമെങ്കിൽ അവയിലെ അങ്ങാടിഭാഷണങ്ങളും ചരക്കുകളുടെ വിവരണങ്ങളും പരിശോധിക്കണം. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ പൊരുൾ തിരിയുന്നില്ലെന്നുവച്ച് ഇവയൊന്നും വിട്ടുവായിക്കരുത് എന്നര്ത്ഥംങ. ബി. എ/എം. എ ക്ലാസുകളിൽ പഠിപ്പിക്കാനുള്ളവ മാത്രമല്ലല്ലോ മണിപ്രവാളകൃതികൾ.

പുനരപി പതനം പുനരുദ്ധാനം

സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ഉയര്ച്ചിതാഴ്ചകളിലൂടെ മുന്നോട്ടു പോകുന്ന ഒരു സാഹിത്യചരിത്രത്തെപ്പറ്റിമാത്രമേ പഴയ പണ്ഡിതന്മാർ ചിന്തിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് സാഹിത്യപുഷ്കലമായ ഒരവസ്ഥയില്നിചന്ന് ജീര്ണതനവോത്ഥാനം > ജീര്ണതത നവോത്ഥാനം > ജീര്ണചത എന്ന ക്രമത്തിൽ ചലിക്കുന്നതരംഗായമാനമായ, ഒരു സാഹിത്യചരിത്രഗതിയാണ് ഇവർ മുന്നോട്ടുവച്ചത്. ക്രമരാഹിത്യത്തില്നിുന്നു ക്രമത്തിലേക്കുള്ള ഈ സഞ്ചാരം വളരെ പെട്ടെന്നുതന്നെ സാഹിത്യലോകത്തു സ്വീകാര്യവുമായി. ഈ പദ്ധതിയനുസരിച്ചാണെങ്കിൽ ചില അവതാരങ്ങൾ വന്ന് സാഹിത്യധര്മമത്തിന്നു സംഭവിച്ച ഗ്ലാനി ഇല്ലാതെയാക്കണം. അപ്പോൾ സാഹിത്യത്തിന്റെത

ചരിത്രം പുരാണകഥപോലെ അവതാരപുരുഷന്മാരുടെ ധര്മ്മയുദ്ധത്തിന്റെത കഥയാവുന്നു. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ പരിശോധിക്കാം:

1. അധ്യാത്മരാമായണകര്ത്താവായ ബ്രാഹ്മണന് ആ ഉപായം(ഗ്രന്ഥത്തിന് വ്യാസമുനിയുടെ ആശീര്വാദം വാങ്ങാനുള്ള സൂത്രം) പറഞ്ഞുകൊടുത്ത ഗന്ധര്വസനാണ് പിന്നെ ശൂദ്രനായി ഭൂമിയിങ്കൽ തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ എന്നുള്ള നാമധേയത്തോടുകൂടി അവതരിച്ചത് - (കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി , 1994, ഐതിഹ്യമാല, പു. 39-40)

2. കേരളസാഹിത്യത്തിന്റെ് ശുക്രദശാരംഭമെന്ന് പറയാവുന്ന ഇക്കാലത്ത് (കൊ. വ. എട്ടാം നൂറ്റാണ്ട്) കേരളീയരെ, പ്രത്യേകിച്ചും ബ്രാഹ്മണേതരരെ, അനുഗ്രഹിക്കുവാനോ എന്നു തോന്നുമാറ് അവതാരം ചെയ്തരുളിയ പുണ്യശ്ലോകനായ ഒരു ദിവ്യപുരുഷനത്രേ തുഞ്ചത്തു രാമാനുജനെഴുത്തച്ഛൻ - (പി ശങ്കരൻ നമ്പ്യാർ , 2001, മലയാളസാഹിത്യചരിത്രസംഗ്രഹം, പു. 85).

3. ...ഇതില്നിഹന്നെല്ലാം ആ സ്ഥലത്തിന് (തുഞ്ചന്പറമ്പിന്) അഭംഗുരമായ ഏതോ വൈശിഷ്ട്യമുണ്ടെന്നുസിദ്ധിക്കുന്നു. അതു മഹാത്മാവായായ എഴുത്തച്ഛന്റെറ അവതാരം ഒന്നുകൊണ്ടുമാത്രം അതിനു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി സംശയിക്കേണ്ടതില്ല - (ഉള്ളൂർ , 1990, കേരളസാഹിത്യചരിത്രം, വാല്യം 2, പു. 529).

4. വെട്ടത്തുനാട്ടിൽ തൃക്കണ്ടിയൂരംശത്തിലെ തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛനും(1500 - 1580) വള്ളുവനാട്ടു നെന്മേനി അംശത്തിലെ പൂന്താനം നമ്പൂതിരിയും(1547 - 1640) പൊന്നാനിയിൽ കുറുമ്പത്തൂരംശത്തിലെ മേല്പത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരിയും(1560 - 1648) പവിത്രമായ കാവ്യഗംഗാതരംഗിണിയെ ഈ ജീര്ണ്ണതഭൂമിയിലെക്കാവാഹിച്ച് പാപപങ്കങ്ങൾ കഴുകിക്കളയുമാറ് ഒഴുക്കിവിട്ട ഭഗീരഥന്മാരാണ് - (എൻ കൃഷ്ണപിള്ള 1992, കൈരളിയുടെ കഥ, പു. 164)

5. ....കാലിൽ പിടികൂടിയ നക്രത്തില്നിിന്നു കുതറിയുഴറിപ്പിടഞ്ഞാലും ഇഞ്ചിഞ്ചായി കീഴ്പോട്ടു താണുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഗജേന്ദ്രന്റെ് പ്രാണവേദനയ്ക്കു തുല്യമായ ഒരു മോചനത്വരയാണ് ജനഗണമനത്തിന് അത്തരം സന്ദര്ഭ്ങ്ങളിൽ അനുഭവപ്പെടുക. ...എഴുത്തച്ഛന്റെത ജ്വാജ്വല്യമാനമായ കവിതാസുദര്ശനനം കേരളജനതയുടെ ആത്മീയവും ശാരീരികവും മാനസികവുമായ തകര്ച്ച കളില്നിയന്ന് അവരെ മോചിപ്പിച്ചുവരുടെ

അന്തരാത്മാവിനെ ഗ്രസിച്ചിരുന്ന ജാഡ്യത്തില്നിന്നും - (എം. ലീലാവതി 1986, മലയാള കവിതാസാഹിത്യചരിത്രം, പു. 88-89).

അവതാരകീര്ത്തനങ്ങൾ വേറയും കണ്ടേക്കാം. ഇരിക്കട്ടെ. മാതൃകയ്ക്ക് ഇത്രയും മതിയല്ലോ. എഴുത്തച്ഛനെ ഗന്ധര്വാുവതാരമാക്കിയ സാമാന്യജനബോധത്തില്നിംന്ന് ഐതിഹ്യത്തില്നിിന്ന്സാഹിത്യചരിത്രത്തിലെത്തുമ്പോഴും കാര്യമായ മാറ്റമുണ്ടാവുന്നില്ല എന്നതു ശ്രദ്ധിക്കുക. ഇത്തരം കാഴ്ചപ്പാടുകളിൽ ചുറഞ്ഞുകിടക്കുന്നേടത്തോളം ആര്ക്കും സാഹിത്യത്തെ വൈകാരികമായി കാണാനേ കഴിയൂ. ഇതു കവിയേയും കൃതിയേയും പൂജിക്കുക എന്ന ഒരു ഏകമുഖപദ്ധതിയിലേക്ക് സാഹിത്യപഠനത്തെ ഒതുക്കിയേക്കാം.

മണിപ്രവാളഭാവന

മണിപ്രവാളകവികളുടെ ഭാവന എന്നല്ല അര്ത്ഥം ; മണിപ്രവാളത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വിഭാവന എന്നാണ്. മതസാഹിത്യം മുതൽ തത്കാലീനശാസ്ത്രസാഹിത്യംവരെ വിശാലമാണ് മണിപ്രവാളത്തിന്റെല മണ്ഡലം. എന്നാൽ അതില്നിതന്ന് മറ്റംശങ്ങളെയെല്ലാം വെട്ടിയൊതുക്കി ശൃംഗാരത്തെമാത്രം മുന്നിടര്ത്തുകയായിരുന്നു നിരൂപകർ. പത്തൊന്പതതാംശതകത്തിന്റെ അന്ത്യംവരേയും മണിപ്രവാളസാഹിത്യം കാര്യമായ വിശകലനങ്ങള്ക്കുശ വിധേയമായിട്ടില്ല എന്നോര്ക്കണം. അത്തരം വിശകലന-നിരൂപണങ്ങള്ക്കാശകട്ടെഅക്കാലത്തു പ്രസക്തിയുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആധുനികതയുടെ വരവോടെയാണു സാഹിത്യവിമര്ശകനം എണ്ണപ്പെട്ട ഒരു സാംസ്കാരികസ്ഥാപനമാകുന്നത്. അധിനിവേശാധുനികതയുമായി നടന്ന ദീര്ഘ സംവാദത്തിലൂടെ രൂപപ്പെട്ടതാണല്ലോ ദേശീയാധുനികത. അതിന്റെ , വിശിഷ്യ കേരളീയാധുനികതയുടെ, പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിലാണ് മണിപ്രവാളവിമര്ശയനങ്ങൾ രൂപപ്പെടുന്നത്.

പ്രാചീനമണിപ്രവാളകൃതികളെക്കുറിച്ചുള്ള മുഖ്യപഠനങ്ങളല്ലൊം നടന്നത് കേരളീയമായ ഒരു ആധുനികതയുടെ ചുറ്റുപാടുകളിൽ, ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെഒ മധ്യദശകങ്ങളിലായിരുന്നു. ഇവയുടെ പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായ അടിത്തറ രൂപപ്പെട്ടത് പടിഞ്ഞാറുനിന്ന് ഇറക്കുമതിചെയ്ത വിക്ടോറിയന്സപദാചാരത്തിലാണ്. ഇതോടൊപ്പം ആശാന്റെറ ശൃംഗാരരചനകളെ വിലക്കിയ ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെത സ്വാധീനവും5

കേരളീയാധുനികതയെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശരീരപരതയെ നിഷേധാത്മകമായി കാണുന്ന ഈ നിലപാടുകൾ ഇക്കാലത്തെ വിമര്ശ നഭാവുകത്വത്തെ തിരിച്ചുവിട്ടത് ഈ വഴിയിലേക്കാണ് എന്നാണ പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഇവിടെനിന്നുകൊണ്ടാണ് മിക്ക ഗവേഷകരും പ്രാചീന-മധ്യകാലകൃതികളെ വിശകലനം ചെയ്തത്.

പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റണ്ടിന്റെധ അന്ത്യദശകങ്ങളിലും ഇരുപതാം നൂറ്റണ്ടിന്റെഗ ആദ്യദശകങ്ങളിലും മണിപ്രവാളമെന്നാൽ വെണ്മണിക്കൂട്ടായ്മയിലെ കവികളുടെ രചനകളായിരുന്നു. എന്നുതന്നെയല്ല, അക്കാലത്ത് ഇവയായിരുന്നു മൊത്തത്തിൽ മണിപ്രവാളസാഹിത്യത്തെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്തത് എന്നുതന്നെ പറയാം. മുപ്പത്തിയഞ്ചു പേരായിരുന്നു ഈ വഴിയിൽ സാഹിത്യരചന നടത്തിയർ6. തുടക്കക്കാരായ ചേലപ്പറമ്പ്, പൂന്തോട്ടത്ത് അച്ഛൻ, വെണ്മണി അച്ഛൻ എന്നിവരെക്കൂടി ചേര്ത്താേൽ ഇതിൽ പത്തു പേർ നമ്പൂതിരിമാരാണ് എന്നു കാണാം. വെണ്മണി മഹൻ, ശീവൊള്ളി, നടുവത്ത് അച്ഛൻ, നടുവം മഹൻ, ഒറവങ്കര, കറുത്തപാറ ദാമോദരൻ നമ്പൂതിരി, ആലത്തൂർ അനുജൻ നമ്പൂതിരി. ഇവരാരും സര്ക്കാ ര്ജോലിക്കാരോ കായക്ലേശമുള്ള ജോലികൾ ചെയ്യുവരോ ആയിരുന്നില്ല . ഇതിലെ മറ്റുകവികളും പൊതുവേ സവര്ണ്ണകരായിരുന്നു7. 13-15 നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ മണിപ്രവാളകവികൾ അലസജീവിതം നയിച്ചിരുവരായിരുന്നു എന്ന ധാരണയുടെ പൊരുൾ ഇവിടെ തിരയണം. ഇതിന്റെയ പശ്ചാത്തലത്തിലേക്ക് പ്രാചീന-മധ്യകാലീനമണിപ്രവാളത്തെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയാണ ഗവേഷകർ ചെയ്തത്. മണിപ്രവാളത്തെ അലസപ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെര ഉല്പന്നമാക്കിയത് ഇങ്ങനെയാണ്.

അക്കാലത്തു കേരളത്തിലുണ്ടായ ഒരു ഭാവുകത്വപരിണാമത്തെക്കൂടി ഒന്നു പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. വീണപൂവും പിന്നാലെവന്ന ആശാന്കൃഗതികളും കവിതയുടെ ഭാഷ സാരവത്തും വിഷയം, അഭിജാതോചിതവുമായിരിക്കണമെന്ന ധാരണ കേരളീയര്ക്കിടയിൽ വേരുന്നാൻ കാരണമായിയെന്ന് അകവൂരിന്റെഭ വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനത്തിന്നെഴുതിയ അവതാരികയിൽ എൻ. വി കൃഷ്ണവാരിയർ നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉള്ളൂരിന്റെ യും വള്ളത്തോളിന്റേകയും രചനകൾ ഈ ബോധത്തെ പോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതുമൂലം വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെത പ്രശസ്തി പ്രസ്ഥാനനായകരിൽ ചിലർ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോള്ത്തതന്നെ പൂര്ണ്മായും നഷ്ടപ്പെട്ടു(2000: 20-21). എൻ. വി തുടരുന്നു:

കാല്പനികപ്രസ്ഥാനത്തിലേക്കു സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന അതിന്റെ് ഗുണവശങ്ങൾ വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടു. നിരര്ത്ഥകപദപ്രാചുര്യം, ഗ്രാമ്യത, വിഷയലാഘവം, വളിപ്പൻ ശൃംഗാരം മുതലായ അതിന്റെട ദോഷവശങ്ങള്മാത്രം ഇരിക്കുംതോറും ഏറിവരുന്ന ചെമ്പുപാത്രത്തിലെ ക്ലാവുപോലെ സമൂഹത്തിന്റെ ധാരണയിൽ തങ്ങിനില്ക്കുകയും ചെയ്തു. വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനമെന്നാൽ മുരിശൃംഗാരമെന്നാണര്ത്ഥണമെന്ന ധാരണ പരന്നു. ജനകീയധാരണയിലെ ഈ അസന്തുലിതത്വം ഒഴിവാക്കി വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെമ ഗുണദോഷങ്ങൾ വസ്തുനിഷ്ഠമായി വിലയിരുത്താൻ കടപ്പെട്ടിരുന്ന നമ്മുടെ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ ഉള്ളൂരിന്റേിതുമാത്രമേ ആ പ്രസ്ഥാനത്തോട് ഒട്ടെങ്കിലും നീതി പുലര്ത്തിയുള്ളൂ. എന്നാൽ ഉള്ളൂരിന്റേയും ചായ്വ് വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെത പ്രതിദ്വന്ദിയായി വര്ത്തിച്ചിരുന്ന കേരളവര്മ്മപ്രസ്ഥാനത്തോടായിരുന്നു -

നിരവധിപേർ ഏര്പ്പിട്ട ഒരു കാവ്യരചനാപദ്ധതിക്ക് വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനമെന്നു പേരു കൊടുത്തതിന്റെര പൊരുളെന്താണാവോ? ആകെ നൂറ്റാറ് ശ്ലോകങ്ങളാണ് വെണ്മണി അച്ഛന്റേതായി കിട്ടിയിട്ടുള്ളത് (അകവൂർ നാരായണൻ 2000: 75). വലുതും ചെറുതുമായി ഇരുപത്തെട്ടോളം രചനകളാണ് മഹന്റെി സംഭാവന: ആറു കാവ്യങ്ങൾ , നാലു നാടകങ്ങൾ, നാലു തുള്ളല്പ്പാട്ടുകൾ, വഞ്ചിപ്പാട്ടുകൾ(എല്ലാം അപൂര്ണനങ്ങൾ),രണ്ടു കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടുകൾ, കുറേ മുക്തകങ്ങൾ, പിന്നെ കുറച്ചു കവിതക്കത്തുകളും. ഈ രണ്ടുപേരും എഴുതിയതിനേക്കാൾ എത്രയോ കൂടുതൽ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാനെഴുതിയിട്ടുണ്ട്(42 ഖണ്ഡകൃതികൾ, 10 ഗാഥകൾ, 12 പാട്ടുകൾ, കേരളം, തുപ്പല്ക്കോതളാമ്പി തുടങ്ങി 20 കൃതികൾ , മൂന്നു ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ, വര്ണ്ണടനകളും വിവരണങ്ങളുമായി ഒട്ടേറെ ഒറ്റശ്ലോകങ്ങളും ആയിരക്കണക്കിന് കവിതക്കത്തുകളും). മഹാഭാരതവിവര്ത്തഒനത്തെ തല്ക്കാലം വിട്ടുകളയാം. മറ്റു പ്രമുഖകവികളായ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ(21), കുണ്ടൂര്(12), കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി(16), ചങ്ങനാശ്ശേരി കോയിത്തമ്പുരാൻ(8 കൃതികൾ, പലവക ശ്ലോകങ്ങൾ), കാത്തുള്ളി അച്യുതമേനോൻ(7) എന്നിവരുടെ രചനകൾ ആകെനോക്കിയാലും അളവിലോ തൂക്കത്തിലോ തമ്പുരാന്റെള രചനകളോളം വരില്ല. തന്നേയുമല്ല, ഈ കൂട്ടായ്മയിലെ മറ്റുള്ളവരുടെയെല്ലാം കൃതികൾ മൊത്തത്തിലെടുത്താലും ശൃംഗാരശ്ലോകങ്ങൾ ആനുപാതികമായി കുറവാണ്. പക്ഷേ, ചില അംബോപദേശങ്ങളുടേയും ശൃംഗാരശ്ലോകങ്ങളുടേയും പൂരപ്രബന്ധത്തിന്റേുമയും പേരിൽ ഈ കൃതികളെ മുഴുവൻ അശ്ലീലരചനകളായി എണ്ണുകയാണ് മിക്ക പഠനങ്ങളും ചെയ്തത്.

വാസ്തവത്തിൽ കുഞ്ഞിക്കുട്ടന്പ്രസ്ഥാനമെന്നോ കൊടുങ്ങല്ലൂർ പ്രസ്ഥാനമെന്നോ വിളിക്കാമായിരുന്ന/വിളിക്കേണ്ടിയിരുന്ന ഒന്നിനെ(കൊടുങ്ങല്ലൂര്ക്കളരി എന്ന പ്രയോഗം മറക്കുന്നില്ല), ഒരച്ഛന്റേയും മകന്റേ(യും പേരിൽ ചാര്ത്തിക്കൊടുക്കുകയായിരുന്നില്ലേ വിമര്ശനകർതന്നേയുമല്ല, ഇവയിലെ പ്രമേയമാകട്ടെ, സവര്ണ്ണ /നമ്പൂതിരിക്കവികളുടെ കാമഭ്രാന്തിന്റെ പ്രകടരൂപങ്ങളാണെന്നു വിധിക്കുകയും ചെയ്തു. വെണ്മണി , ശീവൊള്ളി തുടങ്ങിയവരുടെ ഒറ്റശ്ലോകങ്ങളും പൂരപ്രബന്ധംപോലുള്ള രചനകളും മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടാവേണ്ടിയിരുന്നില്ലെന്നു പരിതപിക്കാനുപരെ ചിലരുടെ (വെള്ളംകുളത്ത് കരുണാകരൻ നായർ 1115: 232) സദാചാരബോധം ചെന്നെത്തി! വെണ്മണിയുടെ വാങ്മയത്തിന്റെ ഒരു ശതമാനം വരില്ല, ശൃംഗാരശ്ലോകങ്ങളുടെ എണ്ണം എന്നും ആകെ നമുക്കുകിട്ടിയ ശൃംഗാരശ്ലോകങ്ങളുടെ സംഖ്യതന്നെ തൊണ്ണൂറോളമേ വരൂ എന്നും അകവൂർ നാരായണൻ നിരീക്ഷിക്കുന്നതു നോക്കുക (2005: 66). അപ്പോൾ സദാചാരവിമര്ശതനങ്ങൾ വേണ്ടത്ര വസ്തുനിഷ്ഠമായിരുന്നില്ല എന്നല്ലേ കരുതേണ്ടത്?

മണിപ്രവാളഗവേഷകരുടെ ഈ കാഴ്ചശ്ശീലങ്ങളെ പ്രാചീന-മധ്യകാലീനരചനകളിലേക്കു തിരിച്ചുവെച്ചപ്പോൾ കാര്യം വളരെ എളുപ്പമായി. അന്നത്തെ മണിപ്രവാളരചനകളെല്ലാം നമ്പൂതിരിജന്മിമാരുടേതായി! എല്ലാ നമ്പൂതിരിമാരും ജന്മിമാരാണോ എന്നും ഏല്ലാ ജന്മിമാരും കവികളായിരുന്നുവോ എന്നുമുള്ള എതിര്ചോരദ്യങ്ങൾ ഉന്നയിക്കാൻ ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നതാണു തമാശ. പഠിതാക്കൾ വെണ്മണിക്കവിതകളെ അളന്ന അതേ അളവുകോലുപയോഗിച്ച് അവയെ വിമര്ശിുക്കാൻ തുടങ്ങിയതോടെ മണിപ്രവാളം ഉന്നതവര്ഗ്ഗത്തിന്റെ രതോത്സവങ്ങളുടെ ആവിഷ്കരണങ്ങളാണെ ധാരണ പ്രചരിച്ചു. ഇവ അന്നത്തെ സദാചാരഭ്രംശത്തിന്റെ നേര്പ്ര‍തിഫലനങ്ങളുമായി. ഇതിന്റെഅ മറുവശത്ത് ആത്മീയ/ ഭക്തിസാഹിത്യത്തെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകകൂടി ചെയ്തതോടെ ശൃംഗാരത്തിന്റെന/അശ്ലീലത്തിന്റെ‍െ ഉച്ചാടനം പൂര്ത്തിയായി! പറഞ്ഞുവന്നതിതാണ്: വെണ്മണിക്കവിതകളെ ചുറ്റിപ്പറ്റി, വഷളൻ സാഹിത്യമെന്ന് ഒരഭിജാതവിമര്ശെബോധം രൂപപ്പെട്ടതിനുമേലാണ് ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശവും ഉണ്ണിയച്ചീ-ഉണ്ണിയാടീചരിതങ്ങളും മറ്റും പുറത്തുവരുന്നതും ചര്ച്ചാ‍ിവിധേയമാവുന്നതും.

ഈ ചരിത്രസസന്ധിയില്നിഉന്നുകൊണ്ടാണ് മലയാളപണ്ഡിതന്മാർ അവരുടെ മണിപ്രവാളഭാവനകൾ സ്വരുക്കൂട്ടിയെടുത്തത്. ശൃംഗാരവും രതിയും സ്വകാര്യവിഷയങ്ങളാവുന്നതും പൊതുചര്ച്ചാമണ്ഡലങ്ങളില്നിതന്ന് അപ്രത്യക്ഷമാവുന്നതും ഇക്കാലത്താണ്. നവോത്ഥാനപ്രവര്ത്ത്നങ്ങളുടെ മുന്നിനരയില്നിമന്നിരുന്ന

സന്യാസിവര്യന്മാരുടെ സ്വാധീനവും8 ഇതിന്നു പിന്നിലുണ്ടെന്നു കാണാതിരുന്നുകൂടാ. അതോടൊപ്പം തദ്ദേശീയരെ തങ്ങളുടെ ബോധങ്ങള്ക്ക്നുസരിച്ച് പരിഷ്കരിച്ചെടുക്കാനുള്ള കൊളോണിയൽ ശ്രമങ്ങളും.

ധാര്മ്മികവിഭ്രാന്തി

ഇരുപതാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യദശകങ്ങളിൽ ബ്രിട്ടീഷിന്ത്യയിലെ ഉന്നത-മധ്യവര്ഗ്ഗക്കാർ അനുഭവിച്ചിരുന്ന ധാര്മ്മികവിഭ്രാന്തിയെപ്പറ്റി ചില നിരീക്ഷണങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ആധുനികഹിന്ദുസമൂഹത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിന്നുവേണ്ടി പരിഷ്കൃതവും സമുചിതവുമായ ഒരു സാഹിത്യവും ഭാവുകത്വവും വിഭാവനം ചെയ്യാനുമുള്ള ശ്രമങ്ങളായിരുന്നു അക്കാലത്തു നടന്നിരുന്നതെന്ന് ചാരുഗുപ്ത പറയുന്നു (2001: 30).

അശ്ലീലവും അസഭ്യവുമായ എന്തിനേയും കൈകാര്യം ചെയ്യാനുള്ള നിയമങ്ങളുടെ വരവാണു തുടര്ന്നുണ്ടായത്. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടൊടുവായപ്പോഴേക്കും അതിനുതക്ക വകുപ്പുകൾ അന്നത്തെ ഇന്ത്യന്ശിക്ഷാനിയമത്തിൽ ചേര്ത്തുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. 1898-ൽ അശ്ലീലപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ തപാല്വഴി അയക്കുന്നതു നിരോധിക്കാനുള്ള നിയമവും നടപ്പില്വന്നു. പാരീസിലും(1910) ജനീവയിലും(1923)വച്ചു നടന്ന സമ്മേളനങ്ങളുടെ ഫലമായി 1925 ആയപ്പോഴേക്കും അശ്ലീലപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ നിരോധിക്കാനുള്ള നിയമവും രംഗത്തെത്തി. എന്നിട്ടും എന്താണ് അശ്ലീലമെന്ന ചോദ്യം ബാക്കിയായി എന്നതാണു വസ്തുത(ഗുപ്ത 2001: 30-31).

പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ തെലുഗുകവി മുദ്ദുപലനി രചിച്ച രാധികാസ്വാന്തനം എന്ന കൃതി1911-ൽ പുനഃപ്രകാശനം നടത്തിയപ്പോൾ അത് അശ്ലീലമാണെന്നുപറഞ്ഞ് ബ്രിട്ടീഷ് സര്ക്കാടർ നിരോധിച്ചു. ഇന്ത്യയുടേതായ ഒരു സംശുദ്ധസാഹിത്യത്തെ നിര്മ്മിച്ചെടുക്കുന്നതിന്ന് ഇതെല്ലാമാവശ്യമായിരുന്നു. ഈ വിഷയവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു നടന്ന ഏതാനും പഠനങ്ങളെ മുന്നിനിര്ത്തി,

Standardised and sanitised literary norms became a marker of modern national identity and culture for the educated middle classes - 2001 : 32) എന്ന് ചാരുഗുപ്ത നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. ഇത് ഉത്തരേന്ത്യയ്ക്കുമാത്രം ബാധകമായ കാര്യമല്ലെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

1857-ലാണ് എഡ്വിൻ ആര്നോകള്ഡ്ധ ഗീതഗോവിന്ദം വിവര്ത്തംനം ചെയ്തത്. ഈ വിവര്ത്തകൻ അതിലെ അതിലെ രതിപ്രധാനമായ ഭാഗങ്ങൾ വിട്ടികളഞ്ഞു. പാശ്ചാത്യമായ നിലവാരങ്ങളോടു പൊരുത്തപ്പെടുത്താനായിരുന്ന ഇത്! ഒരര്ത്ഥ്ത്തിൽ ആധുനികമായ ദേശരാഷ്ട്രത്തിന്റെയും പൗരസമൂഹത്തിന്റേയും മാനദണ്ഡങ്ങള്ക്ഷനസരിച്ച് ഇന്ത്യൻ സമൂഹത്തെ മാമോദീസമുക്കാൻ പുറപ്പെട്ടവരായിരുന്നല്ലോ കോളനിഭരണാധികാരികളും അവരുടെ സഹായികളും. ഗുപ്ത പറയുന്ന(2001: 38):

They revealed an interest in demarcating what was obscene And what was permissible in present-day civic order, showing not only their concern with Victorian notion of sexual morality and chastity but also aesthetic tastes and anxities over public health and decency.-

ഘടനയും സ്വരൂപവും

മണിപ്രവാളമെന്ന പേരിൽ വ്യവഹരിച്ചപോരുന്ന എല്ലാ കൃതികള്ക്കും ഒരേ ഘടനയും സ്വരൂപവുമല്ല ഉള്ളതെന്ന് ഒറ്റനോട്ടത്തില്ത്തന്നെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും9. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ വൈവിധ്യങ്ങൾ പരിഗണിച്ചേ പറ്റൂ. മുക്തകങ്ങളും പഞ്ചകങ്ങളും ദശകങ്ങളുമടങ്ങുന്ന ഹ്രസ്വരചനകളില്നിനന്നു തുടങ്ങാം. ഒരു സാങ്കല്പിപക കാമുകന്റെ വിരഹവും കാമതാപവും വിലാപവുമാണ് ചില രചനകളിലെ പ്രമേയം. പൊടിപ്പും തൊങ്ങലും വെച്ച നായികാവര്ണ്ണമനയുമുണ്ടാവും. കേവലവര്ണ്ണസനകൾ മാത്രമേ;ഉള്ളൂ കഥാകഥനമില്ല. വിപ്രലംഭശൃംഗാരമാണ രസം. ചില രൂപകപ്രയോഗങ്ങളും അതിശയോക്തിയുമാണ് ആഖ്യാനതന്ത്രങ്ങൾ. തീര്ന്ന. .

നായികാവര്ണ്ണയന		കൗണോത്തര	,
+	>>>>	മാരലേഖ,	
വിരഹതാപവര്ണ്ണ ന		മല്ലീനിലാവ്	, ചെറിയച്ചി...

ഈ തരത്തില്പ്പെ ട്ടവയാണ് കൗണോത്തര , മാരലേഖ, ചെറിയച്ചി, മല്ലീനിലാവ് തുടങ്ങിയ സ്ത്രീകളെ വാഴ്ത്തുന്ന ഏകഭാവനിഷ്ഠങ്ങളായ സ്തുതികൾ. സ്ത്രീസതുതിപദ്ധതിയെന്ന് ഉള്ളൂർ

വിളിച്ചത് ഇവയെയാണ് (കേരളസാഹിത്യചരിത്രം രണ്ടാം വാല്യം കാണുക -1990 പു. 256).

ഇതിന്നപ്പുറത്ത് അച്ചീചരിതങ്ങളെന്ന കുറ്റപ്പേരു ചാര്ത്തിവക്കിട്ടിയ കൃതികളുണ്ടല്ലോ. അവയിലെ ഘടകങ്ങൾ ഒന്ന് ഇഴപിരിച്ചുനോക്കാം. ദേശ/സ്ഥലമാഹാത്മ്യവര്ണ്ണ നകൾ നാട്ടുവാഴിസ്തുതി, ദേവതാസ്തുതി, നായികാവര്ണ്ണന(നായികാഗൃഹത്തിലേക്കുള്ള) മാര്ഗാവര്ണ്ണന, അങ്ങാടിവിവരണം, അങ്ങാടി ഭാഷണം, ഗൃഹപരിസരത്തിന്റെ വര്ണ്ണന അവിടെ കൂടിനില്ക്കുന്നവരുടെ സംഭാഷണം - ഇത്രയുമായാൽ ഉണ്ണിയച്ചീ-ഉണ്ണിയാടീ-ഉണ്ണിച്ചിരുതേവീചരിതങ്ങളുടെ ഘടനയായി:

ദേശ/സ്ഥലവര്ണ്ണന

നാട്ടുവാഴിസ്തുതി

ദേവതാസ്തുതി > ഉണ്ണിയച്ചീ-ഉണ്ണിയാടീ-ഉണ്ണിച്ചിരുതേവീചരിതങ്ങൾ

നായികാവര്ണ്ണന

മാര്ഗാവര്ണ്ണനന

ഇതില്നിന്ന് മാര്ഗണവര്ണ്ണസനയും നായകാകീര്ത്തനങ്ങളും തട്ടിക്കിഴിച്ചാലോ അനന്തപുരവര്ണ്ണനമാവും. വാസുദേവസ്തവചെല്ലൂരീശവിലാസം തുടങ്ങിയ രചനകളിൽ ദേവതാകീര്ത്തനം മാത്രമേയുള്ളൂ വിരഹമോ കാമതാപമോ ഇല്ല. ഇവ മണിപ്രവാളസംസ്കൃതിയിലെ അപവാദങ്ങളാണ് എന്നാണ് പറച്ചിൽ. ഉണ്ണിയച്ചീചരിതാദികളിൽ പറഞ്ഞ ഘടകങ്ങളും കൂട്ടത്തിൽ ഒരു വിരഹവും സന്ദേശവുമായാൽ സന്ദേശകാവ്യമായി. മേല്പ്പറഞ്ഞ കൃതികളിൽ ഒരു പ്രാദേശികമാത്രയിലെ ജീവിതത്തെ മുന്നികര്ത്തുമ്പോൾ സന്ദേശകാവ്യങ്ങളിലെ ആഖ്യാനം ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒന്നിലേറെ പ്രാദേശികമാത്രകളെ വര്ണ്ണിരച്ചുകൊണ്ട് മുന്നോട്ടുപോവുന്നു എന്നൊരു വ്യത്യാസമുണ്ട്. ഇവ പൊതുവേ ദീര്ഘാഖ്യാനങ്ങളാണ്.

ദേശ/സ്ഥലവര്ണ്ടന

നാട്ടുവാഴിസ്തുതി ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം

ദേവതാസ്തുതി + വിരഹം + സന്ദേശം >

നായികാവര്ണിന കോകസന്ദേശം

മാര്ഗാവര്ണനന

അടുത്തത്, വേണമെങ്കിൽ മഹാകാവ്യപാരമ്പര്യത്തിലേക്ക ചേര്ത്തു വയ്ക്കാവുന്ന, ചന്ദ്രോല്സിവമാണ്. ആദിമധ്യാന്തപ്പൊരുത്തങ്ങളോടെ അഞ്ചു ഖണ്ഡങ്ങളായി തിരിച്ച്, വ്യത്യസ്തവൃത്തങ്ങലിൽ ഇതിവൃത്തം പൂര്ണപമായി അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട് ഈ കൃതിയിൽ. എന്നാൽ ഈ പദ്ധതിയിൽ വേറെ കൃതികളുണ്ടായതായി കാണുന്നില്ല.

ഇനി മണിപ്രവാളത്തിലെ പ്രഥമകൃതിയെന്ന പ്രസിദ്ധമായ വൈശികതന്ത്രമാണ്. പലര് പലകാലത്തെഴുതി പല സൂറ്റാണ്ടുകളിലെ ഭാഷാസ്വഭാവം കാണിക്കുന്ന ഒരു കൃതിയാണിത്. ഇതിലെ ഭാഷാസ്വഭാവമന്വേഷിച്ചുപോയ പി. വി. വേലായുധന്പി◌ിള്ള ചെന്നെത്തിയത് ഈ നിഗമനത്തിലാണ്:

....കേരളപാണിനി വിവരിക്കുന്ന അനുനാസികാതിപ്രസരം, പുരുഷഭേദനിരാസം മുതലായ വര്ണ്ണ്പരിണാമനയങ്ങളുടെ ശരിയായ സ്വാധീനം വൈശികതന്ത്രത്തിൽ കാണാം ....എന്നാൽ കാലഗണനപ്രകാരം പിന്നീടുണ്ടായ ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശാദികൃതികളിൽ ഈ ഭാഷാനയങ്ങളുടെ പ്രാബല്യം ഇത്രയ്ക്കു കാണുന്നില്ല. എന്താവാം അതിനു കാരണം? വൈശികതന്ത്രം കൂടുതൽ ആധുനികമാണെന്നു പറഞ്ഞാലോ? അതു പറ്റില്ല. ലീലാതിലകകാരനുന്നെ വൈശികതന്ത്രശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. .....കാലത്തിന്റെന പുരോഗതിയിൽ പകര്ത്തെഴുത്തുകാർ അവരവരുടെ കാലത്തെ ഭാഷാസ്വഭാവമനുസരിച്ച് പുതുക്കിയെഴുതി ആധുനികമാക്കിയെന്നു വാദിച്ചാലോ?... എന്നാൽ ചില ശ്ലോകങ്ങളിൽ ചില സന്ദര്ഭങ്ങളിൽ ഭാഷ പരിഷ്കരിച്ചുകളഞ്ഞു എന്ന വാദം നിലനില്ക്കുകയില്ല. ....വൈശികതത്രത്തിലെ ആധുനികമെന്നുതോന്നിക്കുന്ന ഈ സ്വഭാവങ്ങൾ അതിപ്രാചീനവ്യവഹാരഭാഷയുമായി അടുത്ത ബന്ധം പുലര്ത്തുന്നു (2004 : 95-96).

ആധുനികവും പ്രാചീനവുംതമ്മിൽ വേര്തിലരിക്കുന്നത് ഇത്രയും സങ്കീര്ണിമായ മറ്റൊരു സന്ദര്ഭം◌ം ഒരുപക്ഷേ മലയാളഗവേഷണചരിത്രത്തിൽ ആദ്യമായിരിക്കണം.

നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ സഞ്ചരിച്ചുണ്ടായ ഒരുകൂട്ടം ശ്ലോകങ്ങളാണിവ. ഇത് ഏകകവിനിഷ്ഠമാണെന്ന തെറ്റിദ്ധരിച്ചതാണ കുഴപ്പങ്ങളുടെ കാരണം. ആവര്ത്തവനങ്ങളുടെ ആധിക്യംകൊണ്ട് ആദിമധ്യാന്തപ്പൊരുത്തം തീണ്ടിയിട്ടില്ലാത്ത ഇതിനെ ഒരു കെട്ട് ശ്ലോകങ്ങളെന്നേ കരുതേണ്ടൂ. ഇത് ഇല്ലാത്തകൃതിയാണെന്ന് എം. ആർ. രാഘവവാരിയരും കെ. പി ശങ്കരനും യുക്തിസഹമായി പറഞ്ഞുവച്ചിട്ടുണ്ട്(2003: 30-33)10.

പ്രസ്ഥാനമുദ്രകൾ

ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തെ അതാക്കുന്ന പ്രത്യേകതകളെയാണ പ്രസ്ഥാനമുദ്രകളെന്നതുകൊണ്ടു വിവക്ഷിക്കുന്നതെന്ന മുന്പ്ു പറഞ്ഞു. രൂപപ്രമേയം, ആഖ്യാനതന്ത്രങ്ങൾ എന്നീ അംശങ്ങളിലാണ് ഇവയുടെ വ്യതിരിക്തത കാണുക. മലയാളത്തിലെ സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളായി വിളിപ്പെട്ടവയുടെ പ്രത്യേകതകൾ നോക്കാം:

. ചമ്പു:- ഗദ്യപദ്യമയമാണ കൃതികളുടെ ഘടന. വലിയ ചമ്പുക്കളിൽ ഒന്നിലേറെ അധ്യായങ്ങളുണ്ടായിരിക്കും. ഇവ പലപ്പോഴും ഒറ്റയ്ക്കൊറ്റയ്ക്ക നില്ക്കാിന്പോരുന്ന പ്രബന്ധങ്ങളായി സംവിധാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവും. ആഖ്യാതാവു കവിതന്നെയാണ്. സംസ്കൃതവും നാട്ടുഭാഷയും ഒരുപോലെ ഗദ്യ-പദ്യങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കും. പദ്യങ്ങളിൽ സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളേ പറ്റൂ. ഗദ്യങ്ങൾ രണ്ടുതരത്തിലുണ്ട്: ശുദ്ധഗദ്യങ്ങളും വൃത്തഗന്ധികളായ ഗദ്യങ്ങളും. രണ്ടാമത്തെ വകുപ്പില്പ്പെട്ടവയ്ക്ക് സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളുടേയോ ഭാഷാവൃത്തങ്ങളുടേയോ താളഘടനയാണുണ്ടാവുക. ഈരടിയെന്നോ ചതുഷ്പദിയെന്നോ ഉള്ള ക്രമങ്ങൾ പൊട്ടിച്ചുകൊണ്ടാണിവയുടെ പ്രയോഗം. ഉദാ:-

1. വട്ടം പെരുകിന പൊട്ടക്കിണറൊട്ടുപെട്ടെന്നൊരുപടവെട്ടിപ്പട്ടുപരിവട്ടംകെട്ടിന നേത്രദ്വയമതിനുള്ള ചുവന്നുമറിഞ്ഞതില്മ്മൊധ്യേ കണ്മണി രണ്ടു പിരണ്ടു ഭയങ്കരമായ നിരീക്ഷണമയ്യോ പാവം - (താടകാവര്ണധ്ധഭാഷാരാമായണചമ്പു, പു. 199)

2. മഹീപാലകൻ പെണ്കൊടടുക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതിപ്പോൾ. കൊടുക്കുന്നതെന്തിന്നു നാട്ടാര്ക്കുല ചെമ്മേ വളര്ത്താപൻ തനിക്കേതുമില്ലാത്തപോലെ....എനിക്കില്ല കാളയ്ക്ക തണ്ണീർ കൊടുപ്പോർ. ഇനിക്കാച്ചയും കണ്ടു പോംപോൾ പതുക്കെ പൈതിന്നുപോം ചാമയും നെല്ലുമെല്ലാം - (സീതാസ്വയംവരം, ഭാഷാരാമായണചമ്പു, പു. 257-58)

ആദ്യത്തേതിൽ തരംഗിണിയുടെ താളമാണുപയേഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. രണ്ടാമത്തേതിലാകട്ടെ, ഭുജംഗപ്രയാതത്തിന്റേ യും. ഇതിൽ ചില ഖണ്ഡങ്ങൾ കാകളിയുടെ താളമുള്ക്കൊതള്ളുന്നവയായും കാണുന്നു. മുഖ്യസ്ഥാനത്തു വീരശൃംഗാരം, ഭക്തി എന്നീ രസങ്ങളാണു സാധാരണ കണ്ടു വരുന്നത്. പൊതുവേ പുരാണകഥകളും വീരചരിതങ്ങളുമായിരിക്കും പ്രമേയം. രാമായണ-ഭാരത-ഭാഗവതകഥകളാണിവയുടെ പ്രഭവസ്ഥാനം.

കിളിപ്പാട്ട്:- ഗാനാത്മകങ്ങളായ ഭാഷാവൃത്തങ്ങളിലാണു രചന. ആഖ്യാതാവ് കിളിയായിരിക്കും. പൊതുവേ ആധ്യാത്മികവിഷയങ്ങളാണു പ്രമേയമായി വരിക. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഇതിഹാസപുരാണപാരമ്പര്യങ്ങളെ ഭാഷാരൂപത്തിൽ ആവിഷ്കരിക്കാനാണു ശ്രമം. സാധാരണയായി സമകാലികജീവിതത്തിന്റേ് നേരിട്ടുള്ള ആവിഷ്കാരങ്ങൾ കാണാറില്ല. ചമ്പുക്കളിലേതുമാതിരി ഗദ്യങ്ങളോ ശ്ലോകങ്ങളോ ആഖ്യാനത്തിന്നുപയോഗിക്കുന്നില്ല. ഭക്തിഭാവവും വീരരസവും ഇക്കൃതികളുടെ വൈകൈരികാംശത്തെ നിര്ണ്യിക്കുന്നു.

ആട്ടക്കഥ:- രംഗപ്രയോഗത്തിന്നുവേണ്ടിയുള്ള സാഹിത്യമാണ്. ശ്ലോകങ്ങളും പദങ്ങളുമാണു രൂപഘടനയിൽ സാമാന്യേന കാണുക. ചിലപ്പോഴെല്ലാം ദണ്ഡകവും കാണും. എന്നാൽ ചമ്പുക്കളിലേതുപോലുള്ള ഭാഷാസംസ്കൃതഗദ്യങ്ങൾ പതിവില്ല. ശ്ലോകങ്ങളേയും പദങ്ങളേയും രാഗസംവിധാനത്തോടെ ആലാപനസജ്ജമാക്കിയാണു ക്രമീകരിക്കുക. അംഗിരസം പ്രായേണ ശൃംഗാരമോ വീരമോ ആയിരിക്കും. ഭക്തിഭാവത്തിന്റെഅ ആവിഷ്കാരവും കാണാം.

തുള്ളൽ:- ഉ്ഭാഷാവൃത്തങ്ങള്ക്കക മുന്തുിക്കമുള്ള രചന. ആലാപനസാധ്യതയുള്ള സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളും യുക്തംപോലെ ഉപയോഗിക്കുന്നു. ശങ്കരചരിതം, മല്ലികപോലുള്ള സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങള്ക്കാണു പ്രാധാന്യം. ഈ വൃത്തങ്ങളെ പലപ്പോഴും മാത്രാപ്രധാനമായി ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു. ഇതിഹാസ - പുരാണപാരമ്പര്യങ്ങളില്നിഴന്നുള്ള കഥകളെയാണ് ഇതിവൃത്തങ്ങളാക്കുന്നത്. ഹാസ്യരസപ്രധാനമായ ആവിഷ്കരണം. സന്ദര്ഭാളനസൃതമായി വീരമോ ഭക്തിയോ ഭാവാംശമായി വരാം. ഈ ഗണത്തിൽ പെട്ടവയും രംഗപ്രയോഗത്തിന്നുള്ള സാഹിത്യമാണ്.

പ്രസ്ഥാനീകരണത്തിന്റെ പൊരുൾ

ഈ പ്രസ്ഥാനകല്പനകളെല്ലാം രൂപത്തിന്റേയും പ്രമേയത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിലാണ. അല്ലാതെ ഭാഷാഘടനയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഇവ ഇടകലരുന്ന പതിവുമില്ല. അതായത്, ചമ്പുവിൽ കിളിപ്പാട്ടോ ആട്ടക്കഥയോ പെടില്ല; കിളിപ്പാട്ടിൽ തുള്ളൽ കലര്ന്നുകാണില്ല. അഥവാ, ഇവയിൽ ചിലതിനെ ചേര്ത്തുപിടിച്ചുകൊണ്ട് ഒറ്റ പ്രസ്ഥാനമായി സങ്കല്പ്പിക്കാനാവില്ല എന്നര്ത്ഥം. എന്നിരിക്കെ മുക്തകങ്ങൾ, പഞ്ചകങ്ങൾ, ലഘുകാവ്യങ്ങൾ, സന്ദേശകാവ്യങ്ങൾ, കീര്ത്തകനങ്ങൾ, മിശ്രകാവ്യങ്ങൾ, ദേശ/സ്ഥലമാഹാത്മ്യങ്ങൾ എന്നിവയെയെല്ലാം ചേര്ത്തുപിടിച്ച് ഒരു പ്രസ്ഥാനമാക്കുന്നത് യുക്തിക്കു നിരക്കുന്നില്ല. സാഹിത്യത്തിന്റെ പരിധിയിൽ പെടുത്താത്തതുകൊണ്ട് മാമൂല്പ്പണ്ഡിതന്മാർ വിട്ടുകളഞ്ഞ ശാസ്ത്രകൃതികൾ വേറേയുമുണ്ട്. ജ്യോതിഷം, വാസ്തുവിദ്യപോലുള്ള മണ്ഡലങ്ങളിലെ കൃതികളെ കേരളസാഹിത്യചരിത്രം വളരെ കാര്യമായി പരിഗണിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നിട്ടും പില്ക്കാലമണിപ്രവാളഗവേഷകർ സാഹിത്യമണിപ്രവാളത്തെ മാത്രമേ ഗൗരവമായി കണ്ടിട്ടുള്ളൂ. ശാസ്ത്രമണിപ്രവാളം അവര്ക്കു വേണ്ട പൊരുള്തിരിഞ്ഞില്ല11.

ഒട്ടും സൂക്ഷ്മതപോരാത്ത ഒന്നാണ് മണിപ്രവാളത്തെ പ്രസ്ഥാനമാക്കിയ പരിപാടി. സാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ ഗൗരവമായ ഒരു പിഴവായിട്ടേ ഇതിനെ കാണാനാവൂ. ഭാഷാസംസ്കൃതയോഗമാണ മണിപ്രവാളമെന്ന ലീലാതിലകമതം മുന്നിണര്ത്തിയാണ് പണ്ഡിതന്മാർ മണിപ്രവാളത്തെ പ്രസ്ഥാനമാക്കിയത്. ഇതിനെമാത്രം ഭാഷാടിസ്ഥാനത്തിൽ പരിഗണിച്ചു. മറ്റുള്ളവയെ രൂപത്തിന്റേയും പ്രമേയത്തിന്റേയും അടിസ്ഥാനത്തിലും. ഒരേ പന്തിയിൽ രണ്ടു വിളമ്പൽ എന്നല്ലേ ഇതിന്നര്ത്ഥം? രൂപവും പ്രമേയവുമാണ് അടിസ്ഥാനമെങ്കിൽ എല്ലാ പ്രസ്ഥാനങ്ങളേയും അതിന്നനുസരിച്ച് വേര്തിരിക്കണം. അങ്ങനെയെങ്കിൽ മുക്തകപ്രസ്ഥാനം, ലഘുകാവ്യപ്രസ്ഥാനം, ചമ്പൂ/മിശ്രകാവ്യപ്രസ്ഥാനം, സന്ദേശകാവ്യപ്രസ്ഥാനം എന്നു മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തെ പുനർവിഭജനം നടത്തേണ്ടിവരും. മുക്തകപ്രസ്ഥാനംതന്നെ ദേവതാസ്തുതി, രാജസ്തുതി, സ്ത്രീസ്തുതി എന്നിങ്ങനെ വീണ്ടും പിരിയുകയും ചെയ്യും12.

ഇനി ഭാഷയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാൽ കിളിപ്പാട്ടും ആട്ടക്കഥകളുമെല്ലാം മണിപ്രവാളമായിപ്പോവും. അവയിലെല്ലാം ഭാഷാസംസ്കൃതയോഗമുണ്ട്. വിഭക്ത്യന്തസംസ്കൃതമാണ മാനകമെന്ന ലീലാതിലകമതമെടുത്താലും കുഴപ്പമില്ല. ഇവയിൽ

പലയിടത്തും വിഭക്ത്യന്തസംസ്കൃതത്തിന്റെത പ്രയോഗം കാണാം. എഴുത്തച്ഛന്കൃതതികൾ വിഭക്ത്യന്തപ്രയോഗങ്ങളുടെ ഏറ്റവും വലിയ ശേഖരമാണെന്ന മറന്നുകൂടാ. കണ്ണശ്ശരാമായണത്തിൽ, രണ്ടായിരത്തിലധികം സംസ്കൃതനാമങ്ങൾ വിഭക്ത്യന്തങ്ങളായി കാണാമെന്ന പുതുശ്ശേരി രാമചന്ദ്രൻ നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട് (1971: 47). വീരൗ, പിതരൗ, സുകുമാരൗ തുടങ്ങിയ ദ്വിവചനരൂപങ്ങളും ഇതിലുണ്ട്. രാമചരിതത്തിലും വിഭക്ത്യന്തസംസ്കൃതം കാണാം. വിഭക്ത്യന്തരൂപങ്ങളില്ലാത്ത ശ്ലോകങ്ങളും കാവ്യഭാഗങ്ങളും മണിപ്രവാളത്തിലും കണ്ടെന്നുവരും.

മലനാടതിലേറ്റവും മനോജ്ഞം

മലര്മാ◌ിതിന്നൊരു കേളിനൃത്തരംഗം

മലയാദ്രിയില്നിതന്റ്◌ി (വന്റ്പ) മല്ലീ-

മലരില്ച്ചെലന്റ്റഴലിന്റെത മാരുതാഢ്യം (ഉണ്ണിയാടി - പദ്യം , 36)

കണ്ടിയൂർ ശിവസ്തുതിയിലെ ഇരുപത്താറോളം പദ്യങ്ങളിൽ വിഭക്ത്യന്തസംസ്കൃതമില്ലെന്നതു ശ്രദ്ധിക്കുക. ഉണ്ണിയാടിയുടെ കോയില്ക്കപലെത്തുന്ന ബ്രാഹ്മണരുടെ സംഭാഷണങ്ങളിലും വിഭക്ത്യന്തസംസ്കൃതം കുറവാണ്. നമ്മുടേ ചാത്തിരർ വെട്ടി-

ട്ടെണ്മരാണ്ടു മുറിഞ്ഞിതു

ത്വേഷാമൊരുത്തൻ ചത്താന്പോ -

ലീഷത്വംകൊണ്ടു കേവലം (ഉണ്ണിയാടി - പദ്യം , --)

ആകല്പം വാണ്ണരുള്ള പകയര്ക്കണന്തകാ ഹന്ത ഭൂമി-

ക്കാകല്പം നീ മഴവര്മയണിഞ്ഞോണിയും പൂവില്മാ തും

വീകിച്ചേവന്നഴകൊട്ടു പുണര്ന്നീണ്ടുമാതിച്ചവര്മ്മാ

മേകത്തോട്ടും കൊടയിലിടയിന്റോനരു കാരുണ്യസിന്ധോ (ഉണ്ണുനിലിസന്ദേശം - പൂ. ഭാ. 15)

വട്ടത്തിൽ ചേര്ന്നണടയരുടലിൽ ചേരുമച്ചോരിവള്ളം

മുട്ടക്കോരിക്കഴുകുമെഴുപാറും കുടിക്കുംപ്രകാരം

വെട്ടിക്കീറിപ്പടയിലുടവാള്കൊ ണ്ടുകുറിട്ടുവേറി-

ട്ടൊട്ടൊട്ടേടം, നരവര പരന്നും വിരുന്നുണ്മതുണ്ടോ? (ഉണ്ണുനിലിസന്ദേശം - പൂ. ഭാ. 20)

അങ്ങാടിവര്ണേനകളുടെ സന്ദർഭനങ്ങളിലും വിഭക്ത്യന്തസംസ്കൃതങ്ങളുടെ പ്രയോഗം കുറവാണ്. ഉദാഹരണങ്ങൾ ഇനിയുമുണ്ട്.

വിഭക്ത്യന്തസംസ്കൃതത്തിന്റെ പ്രയോഗമാണല്ലോ മണിപ്രവാളത്തിന്നാധാരം. ലീലാതിലകത്തിൽ ഉത്തമമണിപ്രവാളത്തിന്നു ലക്ഷണം കല്പിക്കുന്ന ആ ശ്ലോകംതന്നെ വിഭക്ത്യന്തസംസ്കൃതമെന്ന നിയമത്തിന്നുപുറത്താണ്.

പുല്കിക്കൊണ്ടാളുറക്കെപ്പുനരപി മണിവാ നല്കിപനാൾ മെല്ലെമെല്ലെ,

കാമക്കുത്തിന്നണിഞ്ഞാൾ, മദനപരവശാ കാന്ത കൈമൈ മറന്നാൾ.

വീര്ത്താളൊട്ടേ വിയര്ത്താൾ വിവശമരുതെടായെന്നെ വീയെന്നിരന്നാ-

ളെന്മാൂരുവിടല്പ്പോന്നവീണ്ണപ്പൂരികഴലകമേ മാഴ്കിനാളുണ്ണിനങ്ങ (ശില്പം 1, 12).

ഹാസ്യരസചര്ച്ചായിൽ ഉദ്ധരിക്കുന്ന കുലധനമിഹ ശാന്തിവിട്ടജസ്രം.. എന്നുതുടങ്ങുന്ന ശ്ലോകവും ഇതിന്നുദാഹരണമാണ്. ഒട്ടേറെ മണിപ്രവാളശ്ലോകങ്ങൾ ഈമട്ടിൽ വേറേയും കാണാം13. പ്രത്യേകിച്ച് അങ്ങാടിവര്ണരനകളും ആള്ക്കുജട്ടഭാഷണങ്ങളും. എന്നവച്ച് ഈ ഖണ്ഡങ്ങൾ കക്ഷ്യ പകര്ന്നുമണിപ്രവാളമല്ലാതായിപ്പോവില്ലല്ലോ.

പിന്നുര

വിശകലനസൗകര്യത്തിന്നുവേണ്ടിയാണ് ഇതഃപര്യന്തമുള്ള സാഹിത്യത്തെ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ ഗണങ്ങളായോ സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളായോ ഒക്കെ തരം തിരിക്കുന്നത്. കൂട്ടിപ്പിടിക്കാവുന്ന കൃതികളെ ഒരുമിച്ച് ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തിൽ പെടുത്തുന്നത് അവയുടെ ചില സാദൃശ്യങ്ങളെ പരിഗണിച്ചുകൊണ്ടും ചില വൈസാദൃശ്യങ്ങളെ വിഗണിച്ചുകൊണ്ടുമാണ്. ഇതു സാമാന്യമായി സാഹിത്യചരിത്രകാരന്റെച സൗകര്യത്തിന്നനുസരിച്ചയിരിക്കും; തത്കാലീനങ്ങളായ അഭിരുചികളും ഇതിന്നുപിന്നിലുണ്ടാവാം. ഉദാഹരണത്തിന് ഉണ്ണിയാടീചരിതവും ഭാഷാരാമായണം

ചമ്പുവുമെടുക്കുക. ഗദ്യപദ്യമിശ്രണമാണ് ഇവയെ ഒറ്റഗണത്തിൽ പെടുത്താൻ സാഹിത്യചരിത്രകാരന്മാരെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. സൂക്ഷ്മഘടനയിൽ രണ്ടും ഒരുപോലെയല്ല. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പെടുത്തി ചര്ച്ച്ചെയ്തുപോരുന്ന ഉണ്ണിച്ചിരുതേവീചരിതമാകട്ടെ ഗദ്യകാവ്യമാണെന്നു കവിതന്നെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുമുണ്ട്. എന്നിട്ടും സാമ്പ്രദായികവിശകലനങ്ങളിൽ ഇവയെയെല്ലാം ചമ്പുക്കളെന്നാണു വിളിച്ചുപോരുന്നത്!

മുക്തകങ്ങളും സന്ദേശകാവ്യങ്ങളും മിശ്രകാവ്യങ്ങളും ലഘുകാവ്യങ്ങളും സ്ഥലമാഹാത്മ്യവും എല്ലാം കൂട്ടിപ്പിടിച്ച് ഒററക്കള്ളിയിലൊതുക്കിയത് ഇവയിലെ ഭാഷാസ്വഭാവത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ചില ധാരണകള്കൊചണ്ടുമാത്രമാണ്. കേരളസാഹിത്യചരിത്രം, സാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ എന്നിവയ്ക്കുശേഷം കാര്യമാത്രപ്രസക്തമായ സാഹിത്യചരിത്രപരിശ്രമങ്ങൾ ഏറെക്കാലം മലയാളത്തിലുണ്ടായിട്ടില്ല എന്നോര്ക്കുക. കൈരളിയുടെ കഥയെ മറന്നുകൊണ്ടല്ല ഇങ്ങനെ പറയുന്നത്. ഇതുപക്ഷേ, ആഴത്തിലുള്ള വായനയ്ക്കായി സംവിധാനം ചെയ്തതല്ല. സാമ്പ്രദായികതയെ മറികടക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ഈ കൃതിയിൽ ഉദ്ദ്യേശിച്ചിട്ടുമില്ല14. മൂത്തവര്വാിക്കിനേയും മുതുനെല്ലിക്കയേയും മാനിക്കണമെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് കാര്യമാത്രപ്രസക്തങ്ങളായ ചോദ്യങ്ങളൊന്നും പിന്നെ ഈ മണ്ഡലത്തിൽ ഉയര്ന്നിട്ടുമില്ല. സംശയങ്ങളില്ലെങ്കില്പ്ിന്നെ ചിന്തിക്കേണ്ട കാര്യമേയില്ലല്ലോ. എന്നാൽ സാഹിത്യത്തിലെ തരംതിരിവുകളെപ്പറ്റി ആംഗലേയ-യൂറോപ്യൻ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ ഏറെ ജാഗരൂകങ്ങളാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആ നാട്ടുകളിലെ പണ്ഡിതന്മാർ സന്ദേഹങ്ങളും പരിഹാരശ്രമങ്ങളുമായി മുന്നോട്ടുപോവുന്നു15.

സാഹിത്യചരിത്രകാരനു കണ്ടെത്താനുള്ള സത്യങ്ങൾ അങ്ങനെ ഭൂതത്തിൽ മറഞ്ഞുകിടക്കുകയും അയാൾ അതു നിഷ്കളങ്കമായി കുഴിച്ചെടുക്കുകയുമല്ല. ഇനി ഒന്നാലോചിച്ചാലോ? മണിപ്രവാളത്തെ സാഹിത്യഗണമായാണോ(ഴലി്യല) പ്രസ്ഥാനമായാണോ(ാീ്ലാലിേ) കണക്കാൻ കഴിയുക? കിളിപ്പാട്ട്, ആട്ടക്കഥ, ചമ്പു തുടങ്ങിയവ ഏതു പരിഗണനയിൽ വരും? ഏറെദൂരം അന്വേഷിച്ചുപോകേണ്ട ഒന്നാണ് ഈ മുയൽ. ആവശ്യമായ സാമഗ്രികളോടെ പിന്തുടരുകയേ പറ്റൂ- ജാഗ്രത പൊയ്പ്പോകാതെ. ഏതുനിമിഷവും ഇതു കണ്ണില്നിമന്നു മറഞ്ഞുപോയെന്നുവരും. മാരീചനെപ്പോലെ രൂപം മാറുമോ എന്നും പറഞ്ഞുകൂടാ.

കുറിപ്പുകൾ

1. തല്ലാ-ലം ചര്ച്ചള തുടങ്ങിവെയ്ക്കാൻ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിലും പഠനങ്ങളിലും പരിഗണിച്ചിട്ടുള്ള പ്രസ്ഥാനകല്പനതന്നെയാണ് സ്വീകരിക്കുന്നത്.

2. കൂടുതൽ വിവരങ്ങള്ക്ക്, കാണുക - ദിലീപ്കുമാർ കെ. വി, അറിവിന്റെത വഴി, മലയാളവിമര്ശം, ലക്കം 20, 2010 ജനുവരി, പ്രസിദ്ധീകരണവിഭാഗം, കാലിക്കറ്റ് സർവ്വകലാശാല.

3. ഉണ്ണിയച്ചീചരിതംപോലുള്ള കൃതികളെ ചമ്പുക്കളെന്നുവിളിക്കുന്നതിൽ വലിയ കഴമ്പില്ലെന്ന് എം. പി ശങ്കുണ്ണിനായർ നേരത്തേ നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയുടെ മാതൃക ഗദ്യഭ്രയിഷ്ഠമായ സംസ്കൃത-പ്രാകൃതകഥാസാഹിത്യമാണെന്നാണ് ശങ്കുണ്ണിനായരുടെ വാദം. ആദ്യകാലമണിപ്രവാളകൃതികള്ക്ക്പ വര്ണ്ണനാരീതിയിൽ കുതൂഹലന്റെ ലീലാവതി ഉദ്യോദനസൂരിയുടെ കുവലയമാല കഹാ തുടങ്ങിയ കഥാകാവ്യങ്ങളോടു സാദൃശ്യമുണ്ട്. ഗണികാവൃത്തം, ചട്ടവിദ്യാലയം, ചട്ടസംഭാഷണം, ജന്മാന്തരകഥകൾ, അങ്ങാടിവര്ണ്ണന യക്ഷവിദ്യാധരാദിഅത്ഭുതജീവികൾ എന്നിവയെല്ലാം ഈ മിശ്രകാവ്യങ്ങളുടെ പൊതുസ്വഭാവങ്ങളത്രേ. ബൃഹല്കഥ , കഥാസരിത്സാഗരം തുടങ്ങിയവയിലെ അന്തരീക്ഷവും ഏറക്കുറെ ഇങ്ങനെയാണെന്നും ശങ്കുണ്ണിനായർ നിരീക്ഷിക്കുന്നു. കാണുക, "പഴയ മണിപ്രവാളത്തെപ്പററി വീണ്ടും", മാതൃഭൂമി, 6/10, ഏപ്രിൽ, 1978, പു. 7-9.

4. അധികവിവരങ്ങള്ക്ക് താഴെ പറയുന്ന പഠനങ്ങൾ കാണുക:

ഇളംകുളം, (ആമുഖം, വൈശികതന്ത്രം, സംസ്കൃതമിശ്രശാഖ, സാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ, പു. 265); പി. വി. വേലായുധൻ പിള്ള (മധ്യകാലമലയാളം, പു. 62); പുതുശ്ശേരി രാമചന്ദ്രൻ (അവതാരിക - ഭാഷാഭഗവദ്ഗീത, പു.21) എം. എം. പുരുഷോത്തമൻ നായർ (ആമുഖം, പാട്ടും മണിപ്രവാളവും, ലിപി. കോഴിക്കോട്); എരുമേലി പരമേശ്വരന്പി ള്ള (മലയാള സാഹിത്യം കാലഘട്ടങ്ങളിലൂടെ പു. 82)എന്നിവരുടെ മണിപ്രവാളപഠനങ്ങളില്നിന്ന് ഉദ്ധരിച്ചവ.

5. കൃഷ്ണവൈദ്യരെ അന്ന് ഈഴവവെണ്മണി എന്നായിരുന്നുവത്രേ സകലരും കൊണ്ടാടിയിരുന്നത്. ഇതേകാലത്താണ് ശ്രീനാരായണൻ യുവകവിയായ കുമാരനാശാന്

ശൃംഗാരപദ്യങ്ങളെഴുതരുതെന്ന് ഉപദേശം നല്കിയത് - ഉദയകുമാർ , 2007, ആത്മകഥകൾ ചരിത്രമെഴുതുമ്പോൾ, സംസ്കാരപഠനം ചരിത്രം സിദ്ധാന്തം പ്രയോഗം, മലയാളപഠനസംഘം, കാലടി, പു. 224-25.

6. ചേലപ്പറമ്പുമുതൽ കട്ടക്കയത്തിൽ ചെറിയാന്മാകപ്പിളവരെയുള്ള വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനത്തിലെ കവികൾ ഇവരാണ്: വിദ്വാൻ ഇളയ തമ്പുരാൻ, അമ്പാടി കുഞ്ഞുകൃഷ്ണപൊതുവാൾ, വില്വട്ടത്ത് രാഘവൻ നമ്പ്യാർ, പൂന്തോട്ടത്ത് അച്ഛൻ, കോട്ടപ്പടിക്കൽ ഗോദവര്മ്മ ർ തിരുമുല്പ്പാട് വെണ്മണി അച്ഛൻ, വെണ്മണി മഹൻ, കുഞ്ഞിക്കുട്ടന്തൽമ്പുരാൻ നടുവത്തച്ഛൻ, ശീവൊള്ളി, നടുവം മഹൻ, ഒടുവിൽ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണമേനോൻ, ഒറവങ്കര നീലകണ്ഠൻ നമ്പൂതിരി, കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ, കുണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ, കാത്തുള്ളി അച്യുതമേനോൻ, കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി, ചാത്തുക്കുട്ടി മന്നാടിയാർ, പെരട്ടഴിയം രാമനിളയത്, കുറുത്തപാറ ദാമോദരൻ നമ്പൂതിരി, ആലത്തൂർ അനുജൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്, പാലിയത്ത് ചെറിയ കുഞ്ഞുണ്ണി അച്ചൻ, കെ. സി. നാരായണൻ നമ്പ്യാർ, പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ, കോടശ്ശേരി കുഞ്ഞൻ തമ്പാൻ, തോട്ടകൃതിയിൽ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുമില്ല14. മൂത്തവരുാക്കിനേയും മുതുനെല്ലിക്കയേയും മാനിക്കണമെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് കാര്യമാത്രപ്രസക്തങ്ങളായ ചോദ്യങ്ങളൊന്നും പിന്നെ ഈ മണ്ഡലത്തിൽ ഉയര്ന്നിട്ടുമില്ല. സംശയങ്ങളില്ലെങ്കില്പ്പിെന്നെ ചിന്തിക്കേണ്ട കാര്യമേയില്ലല്ലോ. എന്നാൽ സാഹിത്യത്തിലെ തരംതിരിവുകളെപ്പറ്റി ആംഗലേയ- യൂറോപ്യൻ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ ഏറെ ജാഗരൂകങ്ങളാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആ നാട്ടുകളിലെ പണ്ഡിതന്മാർ സന്ദേഹങ്ങളും പരിഹാരശ്രമങ്ങളുമായി മുന്നോട്ടുപോവുന്നു15.

10.2. സാഹിത്യചരിത്രകാരനു കണ്ടെത്താനുള്ള സത്യങ്ങൾ അങ്ങനെ ഭൂതത്തിൽ മറഞ്ഞുകിടക്കുകയും അയാൾ അതു നിഷ്കളങ്കമായി കുഴിച്ചെടുക്കുകയുമല്ല. ഇനി ഒന്നാലോചിച്ചാലോ? മണിപ്രവാളത്തെ സാഹിത്യഗണമായാണോ(ഴലി്യല) പ്രസ്ഥാനമായാണോ(ാീ്ലാലി േ) കണക്കാൻ കഴിയുക? കിളിപ്പാട്ട്, ആട്ടക്കഥ, ചമ്പു തുടങ്ങിയവ ഏതു പരിഗണനയിൽ വരും? ഏറെദൂരം അന്വേഷിച്ചുപോകേണ്ട ഒന്നാണ് ഈ മുയൽ. ആവശ്യമായ സാമഗ്രികളോടെ പിന്തുടരുകയേ പറ്റൂ- ജാഗ്രത പൊയ്പ്പോകാതെ. ഏതുനിമിഷവും ഇതു കണ്ണില്നിമന്നു മറഞ്ഞുപോയെന്നുവരും. മാരീചനെപ്പോലെ രൂപം മാറുമോ എന്നും പറഞ്ഞുകൂടാ.

കുറിപ്പുകൾ

1. തല്ലാ-ലം ചര്ച്ച തുടങ്ങിവെയ്ക്കാൻ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിലും പഠനങ്ങളിലും പരിഗണിച്ചിട്ടുള്ള പ്രസ്ഥാനകല്പനതന്നെയാണ് സ്വീകരിക്കുന്നത്.

2. കൂടുതൽ വിവരങ്ങള്ക്ക്, കാണുക - ദിലീപ്കുമാർ കെ. വി, അറിവിന്റെയ വഴി, മലയാളവിമര്ശം, ലക്കം 20, 2010 ജനുവരി, പ്രസിദ്ധീകരണവിഭാഗം, കാലിക്കറ്റ് സര്വ്വകലാശാല.

3. ഉണ്ണിയച്ചീചരിതംപോലുള്ള കൃതികളെ ചമ്പുക്കളെന്നുവിളിക്കുന്നതിൽ വലിയ കഴമ്പില്ലെന്ന് എം. പി ശങ്കുണ്ണിനായർ നേരത്തേ നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയുടെ മാതൃക ഗദ്യഭൂയിഷ്ഠമായ സംസ്കൃത-പ്രാകൃതകഥാസാഹിത്യമാണെന്നാണ് ശങ്കുണ്ണിനായരുടെ വാദം. ആദ്യകാലമണിപ്രവാളകൃതികള്ക്ക്പ വര്ണാനാരീതിയിൽ കുഉഹലന്റൊ ലീലാവതി ഉദ്യോദനസൂരിയുടെ കുവലയമാല കഹാ തുടങ്ങിയ കഥാകാവ്യങ്ങളോടു സാദൃശ്യമുണ്ട്. ഗണികാവൃത്തം, ചട്ടവിദ്യാലയം, ചട്ടസംഭാഷണം, ജന്മാന്തരകഥകൾ, അങ്ങാടിവര്ണ ന യക്ഷവിദ്യാധരാദിഅത്ഭുതജീവികൾ എന്നിവയെല്ലാം ഈ മിശ്രകാവ്യങ്ങളുടെ പൊതുസ്വഭാവങ്ങളത്രേ. ബൃഹല്കഥ , കഥാസരിത്സാഗരം തുടങ്ങിയവയിലെ അന്തരീക്ഷവും ഏറക്കുറെ ഇങ്ങനെയാണെന്നും ശങ്കുണ്ണിനായർ നിരീക്ഷിക്കുന്നു. കാണുക, ‘പഴയ മണിപ്രവാളത്തെപ്പററി വീണ്ടും’, മാതൃഭൂമി, 6/10, ഏപ്രിൽ, 1978, പു. 7-9.

4. അധികവിവരങ്ങള്ക്ക് താഴെ പറയുന്ന പഠനങ്ങൾ കാണുക:

ഇളംകുളം, (ആമുഖം, വൈശികതന്ത്രം, സംസ്കൃതമിശ്രശാഖ, സാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ, പു. 265); പി. വി. വേലായുധൻ പിള്ള (മധ്യകാലമലയാളം, പു. 62); പുതുശ്ശേരി രാമചന്ദ്രൻ (അവതാരിക - ഭാഷാഭഗവദ്ഗീത, പു.21) എം. എം. പുരുഷോത്തമൻ നായർ (ആമുഖം, പാട്ടും മണിപ്രവാളവും, ലിപി. കോഴിക്കോട്); എരുമേലി പരമേശ്വരന്പി ള്ള (മലയാള സാഹിത്യം കാലഘട്ടങ്ങളിലൂടെ പു. 82)എന്നിവരുടെ മണിപ്രവാളപഠനങ്ങളില്നിന്ന് ഉദ്ധരിച്ചവ.

5. കൃഷ്ണവൈദ്യരെ അന്ന് ഈഴവവെണ്മണി എന്നായിരുന്നുവത്രേ സകലരും കൊണ്ടാടിയിരുന്നത്. ഇതേകാലത്താണ് ശ്രീനാരായണൻ യുവകവിയായ കുമാരനാശാന്

ശൃംഗാരപദ്യങ്ങളെഴുതരുതെന്ന് ഉപദേശം നല്കിയത് - ഉദയകുമാർ , 2007, ആത്മകഥകൾ ചരിത്രമെഴുതുമ്പോൾ, സംസ്കാരപഠനം ചരിത്രം സിദ്ധാന്തം പ്രയോഗം, മലയാളപഠനസംഘം, കാലടി, പു. 224-25.

6. ചേലപ്പറമ്പുമുതൽ കട്ടക്കയത്തിൽ ചെറിയാന്മാപ്പിളവരെയുള്ള വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനത്തിലെ കവികൾ ഇവരാണ്: വിദ്വാൻ ഇളയ തമ്പുരാൻ, അമ്പാടി കുഞ്ഞുകൃഷ്ണപൊതുവാൾ, വില്വട്ടത്ത് രാഘവൻ നമ്പ്യാർ, പൂന്തോട്ടത്ത് അച്ഛൻ, കോട്ടപ്പടിക്കൽ ഗോദവര്മ്മ ര് തിരുമുല്പ്പാട് വെണ്മണി അച്ഛൻ, വെണ്മണി മഹൻ, കുഞ്ഞിക്കുട്ടന്തമ്പുരാൻ നടുവത്തച്ഛൻ, ശീവൊള്ളി, നടുവം മഹൻ, ഒടുവിൽ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണമേനോൻ, ഒറവങ്കര നീലകണ്ഠൻ നമ്പൂതിരി, കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ, കുണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ, കാത്തുള്ളി അച്യുതമേനോൻ, കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി, ചാത്തുക്കുട്ടി മന്നാടിയാർ, പെരട്ടഴിയം രാമനിളയത്, കുറുത്തപാറ ദാമോദരൻ നമ്പൂതിരി, ആലത്തൂർ അനുജൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്, പാലിയത്ത് ചെറിയ കുഞ്ഞുണ്ണി അച്ചൻ, കെ. സി. നാരായണൻ നമ്പ്യാർ, പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ, കോടശ്ശേരി കുഞ്ഞൻ തമ്പാൻ, തോട്ടകരുണാകരൻ നായർ, വെള്ളംകുളത്ത്,'സാഹിത്യവും സന്മാര്ഗവും'സാഹിത്യപരിഷല്ത്രൈമാസികം. പു. 8 , ല. 1, 1115 തുലാം.

കുഞ്ഞന്പിള്ള ഇളംകുളം., 1969. ആമുഖം, വൈശികതന്ത്രം, പ്രസാ. കെ. രാമചന്ദ്രന്നായര് തിരുവനന്തപുരം,

---------------------- 1998, 'സംസ്കൃതമിശ്രശാഖ', സാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ, കോട്ടയം, സാഹിത്യപ്രവര്ത്തകസഹകരണസംഘം.

കൃഷ്ണവാരിയർ, എൻ.വി, 2000, അവതാരിക, വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനം, നാഷനൽ ബുക്സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം.

നാരായണൻ അകവൂർ, 2000, വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനം, നാഷനൽ ബുക്സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം.

നാരായണപിള്ള, 2009, ഉപോദ്ഘാതം, പദ്യരത്നം, കേരളസര്വ,കലാശാല , തിരുവനന്തപുരം.

പരമേശ്വരയ്യർ, ഉള്ളൂർ. എസ്., 1990. കേരളസാഹിത്യചരിത്രം, വാ. 1., പ്രസിദ്ധീകരണവകുപ്പ്, കേരള സര്വ.കലാശാല , തിരുവനന്തപുരം.

പരമേശ്വരയ്യർ, ഉള്ളൂർ. എസ്., 1990. ഭാഷാചമ്പുക്കൾ, ഉള്ളൂർ പബ്ളീഷേഴ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

രാഘവവാരിയർ, എം.ആർ, കെ. പി. ശങ്കരൻ, 2003, ഇല്ലാത്ത കൃതിയെച്ചൊല്ലി, മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, ഒക്ടോബർ 19-25, കോഴിക്കോട്.

രാജരാജവർമ്മ, ഏ. ആർ, 1999, ഭാഷാഭൂഷണം, എസ്. പി. സി. എസ്, കോട്ടയം.

രാജരാജവർമ്മ, വടക്കുംകൂർ 1967, കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ചർച്ചനയും പൂരണവുംഭാഗം. 1.. തൃശ്ശൂർ, മംഗളോദയം.

Charu Gupta 2001, Sexuality, Obscenity, Community Women, Muslims and the Hindu Public in Colonial India, Delhi, Permanent Black,,

----